

Ο ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΚΑ΄.

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΗ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1881.

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

1881

Εἰς τὸν ἀπεριμέτρητον
καὶ ἀγανῆ του κάδδον,
ὃ φέρων εἰς τοὺς ὤμους του
ἀμέτρων μυριάδων
τὸ βάρος ἐτῶν χρόνος,
ἰδοὺ καὶ πάλιν ἐρχεται
τὴν λάγνηρον νὰ χύσῃ,
καὶ τῆς κλειψύδρας τῆς ζωῆς
τὸ ὕδωρ νὰ αὐξήσῃ
ὃ φθείρων αὐτὸ μόνος.

Εἰς τῶν ἐτῶν τὴν ἄλυσσιν
τὴν σκωριῶσαν κρῖκον
νὰ προσαρτήσῃ ἐρχεται,
καὶ ἄλλον εἰς πηλίκον
ἀπείρου διαίρεσεως
νὰ γράψῃ νέον ἀριθμὸν
σημαντικὸν φηφίων

εἰς τὸ πολύπτυχον αὐτοῦ
καὶ μέγιστον βιβλίον,
βιβλίον τῆς γενέσεως.
Τὸ ἐλλειψῶδες στάδιον
διήνυσεν ἡ σφαῖρα
τὸ τέρμ' αὐτὸ καὶ τὴν ἀρχὴν
εὐρίσκει, καὶ ἡμέρα
ὡς κόρη γαληναία
τὴν ἀπαντᾷ, καὶ τῆς ζωῆς
κρατοῦσα τὴν φιάλην
κορέννυσι τὴν δίψαν τῆς,
προπέμπουσα καὶ πάλιν
τὸν εὐζωνον δρομέα.
ὦ! ὑπὸ ποίους οἰωνοὺς
δεχόμεθα αἰσίους
τὸ νέον ἔτος ταραχὰς
εὐνάζον ἐγκαρδίους
ἐπὶ τῆς παροιχίας μας!

Μᾶς ἀφαιρεῖ τὴν γηραιάν καὶ ἄγονον κραιπάλην,
αὔξει τὴν περιέργειαν καὶ μὲ ἰδέαν ἄλλην
πληροῖ τὰς ἡλικίας μας.

Τὸ δράμα μεταλλάσσεται τοῦ βίου ! Ἴδου πάλιν
ὁ ἄνθρωπος ἐφήμερος ὑποκριτὴς ὑπ' ἄλλην
προβαίνει προσωπίδα,
εἰς τοὺς ἀπείρους θεατὰς πλαστὴν μορφήν δει-
[κνύων,
καὶ τὰς χειροκροτήσεις των πρὸς ἑαυτὸν ἐλκύνων
μὲ στίλβουσιν ἐλπίδα.

Η ΣΤΑΓΩΝ.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Lanchabaudie).

Εἰς μακρυνὸν ὀρίζοντα ἡ λαϊλαψὶ ἐμουκᾶτο,
ὀπότεν ὕδατος σταγῶν, ἀφήσασα τὸ νέφος,
ἐπὶ τὸ κῦμα ἔπεσε τὴν τύχην της θρηνοῦσα·

— Ἄ Ἴδου ἐγὼ εἰς θάλασσαν ἀνωφελῆς καὶ ξένη,
ὡς κόκκος ἄμμου μελανῆς ἐν μέσῳ τῶν ἐρήμων !

Ἐπεὶ ἐξ ὕψους οὐρανοῦ ἤρχομένη αἰθερία,
πρὸς μέλλον ὠραιότερον ἠτένιζον ἀθλία . . .

Ἄ ! ἤλπιζον ἐπὶ τῆς γῆς προσκέφαλον νὰ ἔχω
τῆς χρυσαλλίδος τὸ πτερόν ἢ ἄνθος ἐν καλλι-
[χρουν,

ἢ ἐπὶ χλόης τρυφερᾶς νὰ λάμψω καθημένη ! »

Ἄμειβε ἔτι, ὄστρακον κινούμενον πρὸς ὁρόμον
ἀνοίγεται, τὴν δέχεται καὶ κλείεται ἀμέσως.

Κ' ἡμετὰ γογγυσμῶν πολλῶν τὸν βίον δεχομένη
εἰς τοῦ ὄστράκου τὸν βυθὸν σκληροῦται πιγνυ-
[μένη,

καὶ μαργαρίτης γίνεται, κ' ἡ χεὶρ τοῦ καταδύτου
τὴν ἀποσπᾷ τοῦ κύματος, τῆς μαύρης φυλακῆς της
Καὶ εἶδον ἕκτοτε αὐτὴν πανέκλαμπρον ἐκ δόξης
τ' ὠραῖον στέμμα νὰ κοσμήῃ μεγάλου βασιλέως.

Καὶ σοῦ, παρθένε ἄγνωστε, τοῦ πέννητος ὦ κόρη,
ἦτις τὴν νέαν σου ψυχὴν ἀσχεῖς ἐν δυστυχίᾳ,
καὶ σοῦ ἐδῶ μοῖρα γραπτὴ ἀτέρμων ἐργασία....

Πλὴν θάρρει, ὅλα ἔχουσιν ἐνταῦθα τὴν σειρὰν των
ὡς ἡ σταγὼν εἰς μάρμαρον λαμπρὸν μεταβλη-
[θεῖσα,

ὅστω καὶ σὺ ἐντὸς μικροῦ θὰ λάμψης μαργαρίτης.

Κλεάνθης Παππάζογλης.

ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟ ΧΙΟΝΙ,

Σὰν τοῦ Μαρτιοῦ τὸ χιόνι, ξανθὴ μου περιστέρα,
τὴν γνώμην σου ἀλλάζεις καὶ ἄλλον ἀγαπᾷς·
μ' ὀρκίζεσαι ἀγάπη ἐδῶ τὴν μιὰν ἡμέρα,
τὴν ἄλλη μὲ μαχαῖρι τὰ στήθια μου κτυπᾷς.

Γεννήθηκες τὸν Μάρτη, ἄχ! ἄσταση θὰ ἦσαι,
μιὰ εἶσαι Μαρτιοῦ χιόνι καὶ πάλιν μιὰ φωτιά·
δὲν θέλω νὰ μοῦ λέγῃς πῶς τώρα μὲ λυπεῖσαι,
ἄς θέλῃ ὅποιον θέλει ἡ νέα σου καρδιά.

Σὰν τοῦ Μαρτιοῦ τὸ χιόνι ζητῶ κ' ἐγὼ νὰ γίνω,
τὸν ἔρωτα ν' ἀλλάζω τὸ βράδυ, τὸ πρωί,
μὲ γέλοια νᾶμαι πάντα, νὰ τραγουδῶ, νὰ πίνω
κι' ἀγάπη νὰ σκορπίζω μὲ κάθε μου πνοή.

Στενάζει ἡ καρδιά μου διὰ σένα πλὴν, ξανθὴ μου,
σένα ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον λατρεύω μοναχῆ,
κι' ἂν ἄστατος σὺ εἶσαι θὰ ζήσω τὴν ζωὴ μου,
νὰ σ' ἀγαπῶ Μυρτώ μου, μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ!

Κλεάνθης Παππάζογλης.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ Ἔτους ἡ
διεύθυνσις τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » θεωρεῖ κα-
θῆκον αὐτῆς ἀπαραίτητον ὅπως ἐκφράσῃ τὰς
ζητήρας καὶ ἐνθέρμους αὐτῆς εὐχαριστίας ἀπά-
σοις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τῷ ἐξωτερι-
κῷ ἀξιοτίμοις ἐκείνοις κυρίοις οἵτινες εὐηρεστή-
θησαν ὅπως κατὰ τὸ δεκάμηνον τοῦτο τῆς ἐκδό-
σεως τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς διάστημα παράσχω-
σιν αὐτῇ πᾶσαν δυνατὴν ἐνθάρρυσιν καὶ ὑπο-
ριξιν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὑποχρεώσεων ἃς ἀ-
πέναντι τοῦ Δημοσίου ἀνέλαβεν.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ τούτου αἰσθάνε-
ται ἰδιάζουσαν εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ « Γρα-
φικὸς Κόσμος » μεθ' ὅλας τὰς δυσκόλους περιστά-
σεις ἃς ὁμολογουμένως διερχόμεθα, ἠδυνήθη νὰ
ἐκπληρώσῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιτυ-
χῶς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ· τοῦτο δὲ καὶ μόνον
θεωρεῖ ὡς τὴν πολυτιμωτέραν ἀμοιβὴν τῶν πο-
λυειδῶν μόχθων καὶ κόπων οὓς κατὰ τὸ μέτρον
τῶν ἀσθενῶν αὐτῆς δυνάμεων δὲν ἔπαυσε πρὸς
βελτίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς
καταβάλλουσα.

ΓΕΝΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΛΛΟΙΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΙΚΩΝ ΤΥΠΩΝ.

Οί οργανικοί τῶν ὄντων τύποι εἰσὶν ἄρα γε ἀναλλοιώτοι, ὡς ζῶντα κρύσταλλα; Εἰσὶν αἰωνίως ἀλλοιωτοὶ κατὰ νόμους, προσδευτικούς καὶ ἐκφύτους τῷ ὀργανισμῷ αὐτῶν, ἀναλόγως τῆς μεταβαλλομένης φύσεως, τῶν μέσων, ἐν τῷ κόλπῳ τῶν ὁποιῶν ζῶσι, τῆς δι' αὐτῶν διερχομένης ὀθλῶν ὅτι ἀτμοσφάρας, καὶ τῶν διηνεκῶς εἰσερχομένων στοιχείων ἐν τοῖς ἰστοῖς αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου; Σπουδαῖον ζήτημα τῆς Γενικῆς Φυσικῆς Ἱστορίας, περὶ τῆς ὁποίας ἔγραψαν καὶ περὶ τῆς ὁποίας θὰ γράψωσι πολλοὺς τόμους, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἄπτεται πολλῶν προλήψεων, πολλῶν προώρων καὶ ἐνδιαφερουσῶν λύσεων, καὶ μάλιστα δογμάτων τινῶν τῶν ὁποιῶν ἀνέρχονται μέχρι τῆς ἐδεμικῆς χρυσῆς ἐποχῆς καὶ διότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπιδέχεται καὶ διαφόρους λύσεις, ἀναλόγως τῆς μεθόδου, ἣν μεταχειρίζονται καὶ ἀναλόγως τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλης ἐκτάσεως τῆς ἀκτίνος καὶ τοῦ κύκλου τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἐκάστου ἐρευνητοῦ.

Δι' οἰονδήποτε πιστῶς ἐμμένοντα ἢ οὐ τῆ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς παραδώσει ἢ ἀμφιβολία οὐκ ἔστι δυνατή· διότι κατ' αὐτὸν ταυτοχρόνως οἱ ὀργανικοὶ τύποι προσέλαβον τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν καὶ ἡ νῦν ὑπάρχουσα Δημιουργία ἐστίν, ὅπως κατ' ἀρχὰς ὁ Λιναῖος ὑπέθεσεν, εἰκὼν μεγεθυθεῖσα καὶ ὀλίγον θαμβωθεῖσα, τοῦ ἐπιγεῖου παραδείσου· ὥστε οἱ ὀργανικοὶ τύποι εἰσὶν ἀναλλοιώτοι.

Παρὰ τοῖς κλλιεροῦσιν ὁμοῦ τὴν ἐπιστήμην, ἀνεξαρτήτως πάσης θερησκευτικῆς ἐπιρροίας καὶ τοῖς ἐρῶσι τὴν ἐπιστήμην καθ' ἑαυτήν, τὸ ζήτημα τοῦ ἀναλλοιώτου, ἢ τοῦ ἀλλοιωτοῦ τῶν ὀργανικῶν τύπων θὰ λυθῆ ὑπὸ τῶν εἰς εἰδικότητα ἀσχολουμένων ἄλλως, ἢ ὑπὸ τῶν φύσει ἐπιρροῶν πρὸς τὸ γενικεύειν ἀνθρώπων. Οἱ πρῶτοι θὰ στηριχθῶσι μόνον ἐπὶ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ φαινομένων, παρατηρουμένων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ περιορισμένου ἀριθμοῦ εἰδῶν κατὰ τὴν βραχείαν διάρκειαν τῆς ζωῆς αὐτῶν, οἵτινες μὴ ἰδόντες ἰδίῳι ὁμμασι τὰ φυτὰ τῶν κήπων αὐτῶν, ἢ τοὺς ἵππους τῶν σταύλων ν' ἀλλοιῶνται ἐντελῶς καὶ μεταβάλλωνται ἀφ' ἐνός εἰς ἕτερον εἶδος θὰ συμπεράνωσι τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μονιμότητα τῶν τύπων, τῶν φυλῶν, ἴσως

δὲ καὶ τῶν ποικιλιῶν, διότι ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν παρατηρουμένων εἰδικότητων ἀυξάνει φυσικῶς, καθόσον περιορίζεται ὁ κύκλος τῆς παρατηρήσεως.

Ἡ γινομένη ἐργασία ὑπὸ τῶν λεπτερευνητῶν ἔχει βεβαίως ἀξίαν τινὰ, καθότι οὐκ ἔστιν ἀνωφελὲς ἐν τῇ « Φυσικῇ Ἱστορίᾳ » τὸ βεβαιοῦν, σταθμίζειν καὶ μετρᾶν τὰ φαινόμενα ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα αὐτῶν μετὰ προσοχῆς καὶ μεγίστης ἀκριβείας. Ἐν γένει ὁμοῦ καίπερ ὑπαρχούσης τῆς ἀνάγκης καλῶς κατηρτισμένου καταλόγου τῶν φαινομένων τούτων, οὐχ ἥττον ἢ ἐπιστήμη παρέχει πλείονα τοῦ καταλόγου ἀξίαν, διότι αὕτη τῆ ἐκ συμπερασμάτων καὶ συγκεκριμένων ἐπίσης φαινομένων, καὶ ὁ βουλόμενος ν' ἀποστερήσῃ τὴν ἐπιστήμην τῶν στοιχείων τούτων ἐπιθυμεῖ τὴν φθίσιν καὶ τὸν θάνατον αὐτῆς.

Ὅθεν ὁ συμπερασμὸς ὀδηγεῖ εἰς ἀληθείας τόσῳ μᾶλλον γενικωτέρας, τόσῳ σπουδαιότερας, ὅσῳ ἢ ἐφ' ἧς στηρίζεται βᾶσις ἐστὶν εὐρυτέρα. Ἐπίσης ὅταν πρόκηται περὶ τῆς λύσεως τῶν μεγάλων ζητημάτων τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας ἡ γνώμη ἐνός Λαμάρκ, ἐνός Ζεοφφροά-Σαιντ-Ιλλαίρ, ἐνός Δαρουὶν κτλ. θὰ ἔχῃ ἄλλην ἀξίαν, ἢ ἡ γνώμη τοῦ δεῖνος βοτανικοῦ, ὅστις ἔχων τὸ μικροσκόπιον ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, μετὰ πολύμοχθον καὶ πολυετῆ ἐργασίαν κατώρθωσε νὰ διαιρέσῃ εἰς 150 ἀναλλοιώτα εἶδη τὰ δύο γένη τῆς Βάτου (rubus).

Φαίνεται λοιπὸν ἡμῖν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἀλλοιωτοῦ τῶν ὀργανικῶν τύπων ἐστὶ σήμερον ἐπιδεκτικὸν γενικῆς λύσεως, ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ ζητήσωμεν ἐπιχειρήματα καὶ ἀποδείξεις παρ' ἀπάσαις ταῖς πρωτίσταις διακλαδώσεσι τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας καὶ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὰς σπουδαίας σχέσεις τοῦ ὀργανικοῦ κόσμου κατὰ τε τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον.

—o—o—

Α'.

Ἡ γνώμη περὶ τοῦ ἀπολύτου ἀναλλοιώτου τῶν ὀργανικῶν τύπων ἐσχηματίσθη λίαν φυσικῶς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ πνεύματι, ὅτε οὐδεμία εἰσέτι ἰδέα περὶ τῆς ἱεραρχίας, ἢ ταξιθετήσεως τοῦ ζῶντος κόσμου εἶχε συλληφθῆ. Πράγματι δὲ τί κοινὸν ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὑφιστάμενον μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ πτηνοῦ, τοῦ ἐντόμου, καὶ τοῦ μαλακίου; Διακρίνουσι δὲ, π. χ. τὸ ζῶν τοῦ φυτοῦ, ἐπειδὴ αἱ χονδροειδέστεραι μόνον διαφοραὶ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν παρατηρήθησαν. Καὶ ἐνόσῳ ἢ Ἐπιστήμη ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς εὐρίσκειται, διαιρέσεις σχεδὸν

ἐπίσης χονδροειδεῖς θὰ γίνωνται· διὰ τοῦτο καὶ ἐπιφανεῖς Βοτανικοί, οἷοι ὁ Ράη καὶ ὁ Τουργεφόρτ, δὲν διστάζουσι νὰ διαιρῶσι τὸ φυτικὸν Βασιλεῖον εἰς γόρτα καὶ δένδρα. Πράγματι δὲ καθόσον αἱ λεπταὶ διαφοραὶ ὑπεκφεύγουσιν ἐντελῶς τὸ ὄμμα τοῦ ἐρευνητοῦ, ἡ ἰδέα τοῦ βαθμιαίου μετασχηματισμοῦ τῶν τόπων ἀπὸ τῶν ἀπλουστέρων πρὸς τοὺς συνθετωτέρους δὲν δύναται νὰ σχηματισθῇ.

Ἄπαξ ὁμως τῆς Βαθμολογικῆς ταξιθετήσεως βεβαιωσάσης, τοῦλάχιστον κατὰ τὰς μεγαλητέρας αὐτῆς σχέσεις, ὅτι ἡ ταξιθέτησις αὕτη ἐλήφθη ὡς ἀπλῆ γραμμὴ, ἢ ὡς σύμπλεγμα γραμμῶν, ἢ ὡς δένδρον, ὡς σειρά τις πολὺκλαδός, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Λαμάρκ, περιῆλθον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρευνηθῶσιν ἂν ἅπαντες οὗτοι οἱ ζῶντες τύποι, καίπερ συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους διὰ βαθμολογίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον διαφορὰς ἐχρύσης, δὲν κατὰγωνται ἐξ ἀλληλούχου σειράς γενεῶν. Πῶς τῷ ὄντι νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς ὁμοιότητας, τὰς τόσον συχνὰς παρατηρουμένας μεταξὺ τῶν εἰδῶν, τῶν γενεῶν, τῆς μεταξὺ μάλιστα τῶν κλάσεων τῶν τοσοῦτο φυσικῶς τεταξιθετημένων; Διὰ τῆς ὑποθέσεως τυχαίας ἐμφανίσεως ἄνευ τάξεως, ἄνευ σχέσεως καὶ δεσμῶν τῶν διαφορῶν ζώντων τύπων; Ἄλλὰ τοῦτό ἐστὶ συλλογισμὸς ἐκ τοῦ προτέρου· καὶ ὁ τοιοῦτος συλλογισμὸς τότε μόνον ἔχει κῆρος ὅταν προηγουμένως ὑποστῇ τὸν ἐλεγχὸν τῆς ἀναλυτικῆς παρατηρήσεως, ἥτις ἐνταῦθα δύναται κάλλιστα νὰ εφαρμοσθῇ.

Τὶ ὄντως διδάσκει ἡμῖν ἡ ὑπόμονος παρατήρησις τοῦ ὀργανικοῦ Βασιλείου; Ὅτι ἅπαντα τὰ ζῶντα ὄντα συνίστανται καὶ διατηροῦνται ἐκ τῆς συνενώσεως ἱστολογικῶν στοιχείων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σαφῶς ὀρισμένων, ἐν τῷ κόλπῳ τῶν ὁποίων διηνεκῶς διενεργεῖται ἡ διπλῆ ἐργασία τῆς ἀφομοιώσεως καὶ ἀποσυνθέσεως, ἥτις συνίστησι τὴν ζωὴν τοῦ ἐγγυματικοῦ ζωῦ φίου ὅπως καὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῇ κατωτάτῃ ὀργανικῇ βαθμίδι ἅπαντῶμεν ὄντα, τῶν ὁποίων ὁ μόνος χαρακτήρ ἐστὶ τὸ εἶναι ζῶντα ὄντα, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Κάρος προέτεινε νὰ μὲνωσιν ἐκτὸς τοῦ ζωικοῦ καταλόγου ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρωταγωνισμοί, μὴ τολμῶν νὰ ὀνομάσῃ αὐτὰ φυτὰ ἢ ζῶα. Ἐάν δ' ἐκ τῶν κατωτάτων καὶ ἀτελεστάτων τούτων ὄντων ἀνέλθωμεν προβάδην πρὸς τὰ συνθετωτέρα τῶν ὄντων, παρατηροῦμεν ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ βραδέως, τὰ διάφορα ὄργανα διαμορφῶνται, ὅτι διαδέχονται ἀλλήλα καὶ ὅτι βαθμηδὸν εἰδικεύονται τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει μᾶλλον ἐμφανῶς παρὰ τῷ ζωι-

κῷ βασιλείῳ, τῷ ἐπιστημονικωτέρως ταξιθετηθέντι, καὶ ὄντι ἴσως διὰ τοῦτο μᾶλλον πληρεστέρω τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, οὔτινος τοὺς χαρακτῆρας τῶν διαιρέσεων καὶ ὑποδιαιρέσεων αὐτοῦ δὲν ἐπέτυχον ἴσως οἱ ταξιθετηταὶ βοτανικοὶ νὰ ταξιθετήσωσιν εἰσέτι προσηκόντως.

Ὅπως ὁῦποτε ὁμως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὸ ζωικὸν βασίλειον, ὅπερ ἐπαρκεῖ πρὸς στήριξιν τῶν ἡμετέρων συλλογισμῶν, εὐρίσκομεν τὸ πρῶτον τὴν κλάσιν τῶν ζωοφύτων, ἢ ἀκτινωτῶν, διαλαμβάνουσα ὄντα λίαν ἀνόμοια κατὰ τε τὸν τύπον καὶ τὸν ὀργανισμόν. Καὶ τὰ μὲν τούτων εἰσὶν ἀτομικῶς ἐλεύθερα, τὰ δὲ συνηνωμένα κατὰ συμπλέγματα, ἔχοντα ἐνίοτε κοινὸν πεπτικὸν σύστημα. Καὶ παρὰ τινος μὲν ὑπάρχει στοιχειῶδες νευρικὸν σύστημα, παρὰ δὲ τοῖς πλείστοις τὰ ἱστολογικὰ στοιχεῖα εἰσὶν οὐχὶ καλῶς ὀροθετημένα. Οὐδόλως διακρίνονται εἰδικὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, καὶ ἡ μεγαλητέρα σύγχυσις ἐμφανίζεται ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἶδους αὐτῶν. Ὁ δὲ μόνος αὐτῶν χαρακτήρ ἐστὶν ὅτι δὲν δύναται νὰ καταταχθῶσιν ἐν ταῖς ἀνωτέροις κλάσεσι καὶ ὅτι εἰσὶν ὀργανισμοὶ ἀτελέστατοι.

Προχωροῦντες πρὸς τὰς ἀνωτέρας ἀντολογικὰς βαθμίδας, ἀπαντῶμεν τὰ ἀρθρωτὰ καὶ τὰ μαλάκια· παρὰ τοῖς ζώοις τούτοις οἱ ἱστοί καὶ τὰ ὄργανα εἰδικεύονται, πρὸ πάντων τὰ παραγωγικὰ ὄργανα παρὰ τοῖς ἀρθρωτοῖς, καὶ εἰδικῶς μάλιστα τὰ θρεπτικὰ παρὰ τοῖς μαλάκιοις. Στοιχεῖα ὀστωδῶν συστημάτων ἀναφαίνονται πρὸ πάντων παρὰ τοῖς κεφαλοπόδοις, συσχετιζομένοις οὕτω πρὸς τὰ κατώτερα σπονδυλωτὰ καὶ τοὺς χονδρώδεις ἰχθύς. Ἀπὸ τῆς βαθμίδος ταύτης μέχρι τῶν ἀνωτέρων τάξεων, ἡ βραθυμία ἀνάπτυξίς ἐστὶ τοσοῦτον ἐμφανής, ὥστε φαίνεται σαφέστατα, ὅτι νέοι τινὲς χαρακτῆρες προστίθενται διαδοχικῶς ἐπὶ τινος ἀρχικοῦ σχεδίου, κοινῶ κατ' ἅπασαν τὴν διακλάδωσιν· ὥστε ἀποβαίνει ἡμῖν ἀδύνατον ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ὄντως φυσικὴν ὀρισταμένην τάξιν τὰ ἐπίκερα φαινόμενα καὶ αἱ ὀργανικαὶ ἐνότητες πλεονάζουσιν.

Ὁ ἀνω σιαγὼν τῶν πλεκτογνάθων ἰχθύων ἐστὶ προσκεκολλημένος ἐπὶ τοῦ κρανίου, ἢ ἐμπρίει μετ' αὐτοῦ ὅπως παρὰ τοῖς σπονδυλωτοῖς, τοῖς ἱεραρχικῶς ἀνωτέροις. Μεταξὺ τῆς δικόλου καρδίας τῶν ἰχθύων καὶ τῆς καρδίας τῶν μαστοφόρων τίθεται ἡ τρίκολπος καρδία τῶν χελωνοειδῶν κτλ. Ἡ σύμφυσις τῶν κεντρικῶν νευρικῶν γαγγλίων ἐμφανίζεται βαθμηδὸν ἀπὸ τῶν ἰχθύων πρὸς τὰ μαστοφόρα. Ἀναφέρομεν ἐνταῦ-

θα τὰ μαρσιπιοφόρα, καὶ τὰ μονότρητα, ἅτινα ἔνεκα τῆς ἀτελείας τῶν νευρικῶν κέντρων τῆς ἀπουσίας τοῦ πλακοῦντος, τοῦ κλοάκου συνδέουσι τὰ μαστοφόρα μετὰ τῶν κατωτέρων σπονδυλωτῶν.

Ὁ Λαμάρκ λοιπὸν ἐπὶ γεγονότων στηριζόμενος ἔγραφεν « ὅτι ἅπαντα τὰ εἰδικὰ ὄργανα ἀπλοποιῶνται βαθμηδὸν ἀπὸ κλάσεως εἰς κλάσιν, μεταβάλλονται, ἐλαττοῦνται καὶ λεπτόνουνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καθόσον κατεργάζονται μετὰ τὴν ζωολογικὴν βαθμίδα, ὅτι τὰ τῆς μεγαλητέρας σπουδαιότητος ὄργανα ἀπολύουσι τὸ γενικὸν αὐτῶν κέντρον καὶ ἐπὶ τέλος ἐξαφανίζονται ἐντελῶς καὶ ὀριστικῶς πρὶν ἢ κατέλθωμεν εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς ζωολογικῆς βαθμίδος. » (Ζωολογικὴ Φιλοσοφία).

Σημειώσωμεν ὁμῶς, ὅτι κατὰ τὸν μέγαν τοῦτον Φυσικοῖστορα, ἡ ὄντολογικὴ σειρά ἦτο ἐνιαία καὶ γραμμικὴ μόνον διὰ τὰ πρώτιστα ὄντα, περὶ τὰ ὁποῖα τὰ διεσπαρμένα εἶδη ἐσχημάτιζον διακλαδώσεις.

—o—o—

B.

Ἐὰν ἤδη ἐγκυκλιόνομεν τὸ ἐνεστὼς ὄργανικὸν βασίλειον, ἀνασκαλεύσωμεν τὰ διάφορα γεωλογικὰ στρώματα· ἐὰν διὰ γενικοῦ ὁμματός ἐξερευνήσωμεν τὸ σύνολον τῶν ὄρυκτων γενῶν, θέλωμεν πληροφορηθῆ παρὰ τῆς Παλαιοντολογίας τίς ἐστὶν ἡ σχετικὴ ζωὴ τῶν ὄργανικῶν τύπων. Ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ ταύτῃ, παρὰ τὰ ἀνεκρίθητα χάσματα, ἅτινα βαθμηδὸν πληροῦσιν αἱ νεώτεραι ἀνακαλύψεις, θά ἴδωμεν ἐν συνόλῳ τὸν νόμον τῆς προοδευτικῆς ἀναπτύξεως, λαμβάνοντα νέαν ἐπιθεβαίωσιν.

Τὸ ὑπερμέγεθος ριζόποδον (Eozoon Canadense), ζῶον πυκτώδες καὶ σαρκώδες τῆς κατωτέρας ζωολογικῆς βαθμίδος φαίνεται καὶ κατὰ τὰ ἀρχαῖα μεταμορφικὰ στρώματα, λίαν πολὺν χρόνον πρὸ τῆς ἐμφάνισσος τῶν μαλακίων, θεωρουμένων ἄλλοτε ὡς τῶν ἀρχηγόνων τοῦ ὄργανικοῦ κόσμου ζῶων Ἀκολουθῶς ὁμῶς ἡ Παλαιοντολογία ἀνακαλύπτει ἡμῖν κατὰ τὸ σελουριανὸν στρώμα, σχεδὸν ταυτόχρονως, διότι δὲν ἠδυνήθη εἰσέτι τοὺς δακτυλίους τῆς ἀλύσεως αὐτῆς νὰ συνδέσῃ, πολυπόδας, ἀρθρωτά, πρὸ πάντων μαλάκια, ὄστρακόδερμα, ἰχθύας τινὰς πλακοειδεῖς ἔπειτα τὰ ἔρπετά (κατὰ τὸ δεβονιανὸν στρώμα), μετὰ ταῦτα βραδύτερον τὰ πτηνὰ (κατὰ τὸ τριαδικὸν στρώμα) καὶ μόνον κατὰ τὰ τριτογενῆ στρώματα τὰ ἐντε-

λέστερα τῶν σπονδυλωτῶν καὶ τῶν μαστοφόρων καὶ ἐπὶ τέλος ἐμφανίζονται οἱ πίθηκες καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ἄν δ' αἱ διάφοροι ζωολογικαὶ διακλαδώσεις δὲν διῆλθον πάντοτε διὰ τῆς σειρᾶς τῶν γεωλογικῶν περιόδων, ἂν τὰ ἐντελέστερα τῶν μαλακίων, τὰ κεφαλόποδα, ἐμφανίζονται πολυάριθμα κατὰ τὸ σελουριανὸν στρώμα κτλ. τοῦτο δύναται ν' ἀποδοθῆ ἐν μέρει μὲν παλινδρομικῇ τινι ἀναπτύξει, ἐπισυμβάσῃ ἐπὶ τινῶν τύπων, ἐν μέρει δὲ ἐν τούτῳ, ὅτι ἅπαντα τὰ ὄργανικὰ λείψανα δὲν ὑπέκυψαν ἐπίσης ὁμοίως, ἐν τῇ πάλῃ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν, κατὰ τὰ διάφορα μέρη, τοῦτο δύναται ν' ἀποδοθῆ πρὸ πάντων μάλιστα τῇ ἀτελείᾳ τῆς Παλαιοντολογίας καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐξασθενίτῃ τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα τοῦ σπουδαίου ἐπιστημονικοῦ κεφαλαίου, οὐ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν.

Ὅ,τι δ' ἡ Παντολογία παρέχει δι' ὀλόκληρον τὸ ὄργανικὸν βασίλειον, τοῦτ' αὐτὸ παρέχει ἡ Συγκριτικὴ Ἐμβρυολογία διὰ τὰ σύγχρονα ὄργανικὰ εἶδη, ἀλλὰ μετὰ τινος ἐντελεστερίας ἀκριθείας. Δι' αὐτῆς παριστάμεθα ἀπέναντι τοῦ βαθμιαίου μετασχηματισμοῦ, τῶν μεταμορφώσεων, τῶν ἀναπτύξεων καὶ τῶν ὑποδιαίρεσεων τῶν ὄντων· αὕτη δεικνύει ἡμῖν, ὅτι τὰ ὄργανικὰ ὄντα, τασοῦτον ἦστον διαφέρουσιν ἀλλήλων καθόσον ἀνερχόμεθα εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν ἀρχὴν, ὅτι σχεδὸν ἡ ὁλότης τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν, ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ γένη ἐκ τινος ἀπλοῦ ὠσειδοῦς κυττάρου, περιέχοντος σφαιρικόν τι σωματίδιον, πυρῆνα, ἐπαισθητῶς ὅμοιον καθ' ἅπαν τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, ὅτι τὸ ὄν τοῦτο κατ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ, ὅπερ θὰ παραγάγῃ τὸν σκώληκα, οὐδόλως διαφέρει ἐκείνου, ὅπερ θὰ παραγάγῃ τὸν ἄνθρωπον (1).

(ἀκολουθεῖ).

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **N. K. Μάκαρος.**

(1) Σημ. Μεταφρ. Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κυρίων ἀναγνωστῶν, ἂν ἐν τῇ ὅλῃ μεταφράσει τινὲς μὲν λέξεις ἔμειναν ὅλως γαλλικαί, ἀλλὰ δὲ περιεβλήθησαν μόνον κατὰ λέξιν ἐλληνικῇ, καὶ ἂν ἐνιαχοῦ τὸ κείμενον ἐστὶν ὀπισθοῦν δὲ σληπτον· διότι μόνον ὅτι κατεφύγεμεν εἰς ἅπαντα τὰ γαλλοελληνικὰ λεξικά καὶ δὴ καὶ εἰς τινὰς Ἐπιστήμονας Ἰατροὺς δὲν κατωρθώσαμεν ὁμῶς νὰ εὐρωμεν τὴν λύσιν τῶν ἀποριῶν ἡμῶν· ὁμοιάσαμεν πρὸς τὸν φωνάζοντα ἐν τῷ μέσῳ ἀπεριορίστου ἐρήμου πεδιάδος.

ΤΟ ΕΝΕΣΤΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ^(*).

Μετά τὰ ἀξιοθρήνητα γεγονότα τοῦ τελευταίου Ρωσσο-τουρκικοῦ πολέμου, ἄτινα κατέστησαν τὴν Αὐτοκρατορίαν εἰς θέσιν δυσχερεστάτην, τὸ μέλλον αὐτῆς παρίστατο ὑπὸ ζοφερὰν ἄποψιν, καὶ πᾶς τις κατονοεῖ ὅτι μόνον καρδία γενναιόψυχος καὶ χεὶρ στιβαρὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τῶν δυσχερειῶν. Αἱ κατενεχθεῖσαι πληγαὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τῆς παρελθούσης ἀναληθσίας καὶ μετριότητος τῶν ἰθυόντων τὰς τύχας τῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου τοῦ ἀπορροφήσαντος καὶ αὐτὰ τὰ λείψανα πάσης ἰκμάδος, δὲν ἠδύναντο νὰ θεραπευθῶσιν, εἰμὴ παρὰ Κυριάρχου, περιβεβλημένου τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν, καὶ ἱκανοῦ νὰ σκιάσῃ τὸ παρελθὸν καὶ εἰσέλθῃ ἀγερώχως καὶ ἀποφασιστικῶς εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναμορφώσεως καὶ διαπλάσεως τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς· ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου ἀπητεῖτο ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἐκείνη, ἥτις κοσμεῖ τοὺς ἡγεμόνας, ὡς ἂν πρόκειται νὰ καταβάλωσι θυσίας, ἵνα σώσωσιν ἀφ' ἑνὸς τὴν ἐθνικὴν τιμὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἱκανοποιήσωσι τὰς ἐκ τῆς ἀτυχοῦς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου ἐπιβληθείσας διεθνεῖς ὑποχρεώσεις.

Τοιοῦτον Κυριάρχην καὶ σωτῆρα τῆς Αὐτοκρατορίας εὗρεν ἡ Τουρκία τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον Ἀπτούλ Χαμητ ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον τῶν προγόνων Του ἐν περιστάσει δειναῖς καὶ ἀναλαβόντα τὸ ἔργον τῆς διασώσεως μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ἐπιμονῆς ἀξίας νὰ προσελκύσῃ τὸν θαυμασμόν τῶν συγχρόνων καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μνημεῖον ἀνεξάλειπτον ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἐξετάζων δὲ τις τὴν ἱστορίαν τῆς Αὐτοκρατορίας βλέπει ὅτι οὐδεὶς τῶν προκατόχων τοῦ νῦν εὐκλειῶς διέποντος τὰς τύχας αὐτῆς ἐπεδείξατο τοσοῦτον ζῆλον καὶ πατρικὴν μέριμναν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους καὶ τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ, νυχθημερόν ἐργαζόμενος μετὰ τῶν ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν σπουδαίων ζητημάτων τῶν ἀφο-

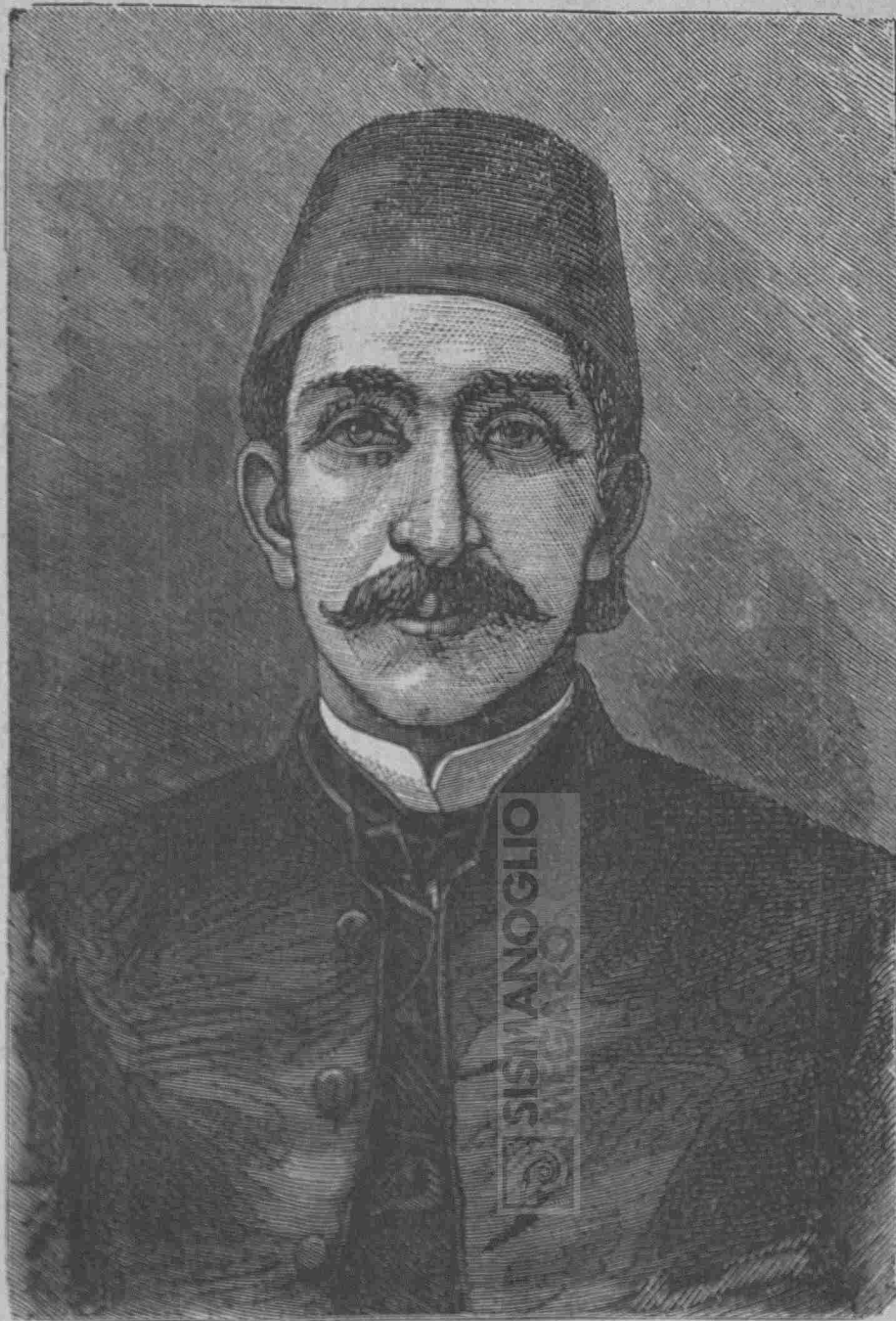
ρώντων εἰς ὕψιστα συμφέροντα τῆς Αὐτοκρατορίας.

Οὐδεὶς τῶ ὄντι ὁ μὴ κατανοῶν μετὰ πόσις ψυχικῆς ἀθυμίας ἐδέησε νὰ ὑπογράψῃ ἡ Α. Α. Μ. τὴν Συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου πρῶτον, καὶ αὐτὴν τὴν ὀπωσοῦν ἠπιωτέραν τοῦ Βερολίνου ἀκολούθως. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ τελευταίου διεθνοῦς ἐγγράφου, ὑπῆρξεν ἀναπόφευκτος ἀνάγκη ἀνάγκη καὶ Θεοὶ πείθονται, νὰ δοθῇ πλήρης καὶ εἰλικρινὴς ἐκτέλεσις τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς ἀνέλαθεν ἡ Αὐτοκρ. Κυβέρνησις ὅσον καὶ ἂν ἦσαν αὐταὶ βαρεῖαι καὶ ἀπεχθεῖς πρὸς τινὰς τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτοκρατορίας· οὐχ ἥττον ἀνάγκη ἀνυπέβλητος ὑπῆρχεν ἡ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀναμόρφωσιν ὧθησιν τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς. Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος δὲν ἐδίστασεν ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔργου.

Ἐκλέξας ὑπουργοὺς ἀξίους νὰ κατανοήσωσι τὰς προθέσεις του, προέβη θαρραλέως καὶ ἐπέτυχεν ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ἐφαίνετο καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον αἰσιοδόξους δυσκατόρθωτον καὶ προβληματικόν. Ἐδέησεν ὁμως ν' ἀναπτύξῃ δραστηριότητα καὶ μεγαθυμίαν ἀσυμείβιστον εἰς τὰ χρονικά τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ζῆλος ἄοκνος, ἡ καθ' ἡμέραν καὶ ἐν νυκτὶ συγκάλεσις τῶν ὑπουργικῶν Συμβουλιῶν ὑπὸ τῆν προεδρείαν τῆς Α. Μ. ἡ μέριμνα τοῦ περιποιηθῆναι καὶ διαφωτίσαι τὸν κληρὸν, τὰ πάντα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, καὶ ἐστέρθησαν, ὁμολογητέην, μετ' ἐπιτυχίας ἀπροσδοκῆτου. Τὸ ἐγεγῆν ζήτημα τοῦ Δουβλίνου ἐκρέματο, ὡς ξίφος Δαμοκλείους, ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας, σύμπαστα ἡ Εὐρώπη συνεκινήθη, καὶ ὁ Σουλτάνος μόνος ἀτάραχος μετὰ τῶν ἀξίων ὑπουργῶν του ὑπεσχέθη τὴν εἰρηνικὴν αὐτοῦ λύσιν. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐφάνη κατ' ἀρχὰς δυσκατόρθωτος καὶ πλεῖστοι τῶν δημοσιογράφων τῆς Εὐρώπης ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς μέσον ἐπιτήδευον πρὸς ἀναβολὴν ἐπικειμένης πίεσεως. Τὸ ἔργον ὑπῆρξε τῶ ὄντι δυσχερές, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ πατρικὴ καρδία τῆς Α. Μ. δὲν ἠνείχετο νὰ θέσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀδελφοκτονίας τοὺς ὀθωμανικοὺς στρατοὺς κατὰ ὁμοθρήσκων Ἀλβανῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δυσκόλως ἡ

(*) Τὴν σπουδαίαν ταύτην πραγματείαν ἐραζόμεθα ἐκ τῆς «Βυζαντιδος».

Η Α. Α. Μ. Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ ΧΑΝ Ο Β΄.

άλβανική ἐπιμονή ἠδύνατο νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς συμβουλάς τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἡ ἰδία εὐρωπαϊκὴ διπλωματία, τοσοῦτον κατ' ἀρχὰς ἐπιβλητικὴ καὶ ἀπαιτητικὴ, κατενόησε μετ' οὐ πολὺ τὴν δυσχέρειαν τοῦ πράγματος καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν προθέσεων τῆς Α. Μ. καὶ ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἀνάγκην, δοῦσα προθεσμίαν ἀνάλογον διὰ τὴν κυβερνητικὴν ἐνέργειαν.

Τὴν ἀναβολὴν ταύτην δὲν παρέβλεψαν ὡς εἰς ἄλλας ἐποχὰς οἱ κυβερνῶντες, ἀλλὰ μετὰ ζήλου ἀπαραδειγματίστου ὑπὸ τὴν κραταιὰν τοῦ Σουλτάνου ὤθησιν ἐχρησιμοποίησαν καὶ τὸ ἀκανθῶδες ζήτημα τοῦ Δουλείου ἐπερατώθη σχεδὸν ἄνευ θυσιῶν αἵματος, καὶ τὸ ρόδον οὕτως εἰπεῖν ἀπεκόπη χωρὶς ἢ ἀποκόψασα αὐτὸ χεῖρ νὰ βλαβῆ ἐκ τῶν ἀκανθῶν. Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου ἔφερε τὰ μᾶλλον εὐάρεστα διὰ τὴν Αὐτοκρατορίαν ἀποτελέσματα, ἢ κοινὴ γνώμη ἐν Εὐρώπῃ μετεβλήθη ὑπὲρ τῆς Τουρκίας, αἱ κυβερνήσεις αἱ ὑπογράψασαι τὴν Βερολίνοιον συνθήκην ἱκανοποιηθεῖσαι ἐν μέρει, ἐσπέυσαν διὰ τῶν οἰκείων ἀντιπροσώπων αὐτῶν νὰ συγχωρῶσι τὴν Ὑψ. Πύλιν διὰ τὴν αἰσίαν λύσιν τοῦ Μαυροβουνιωτικοῦ ζητήματος, προσδοκῶσαι μετ' ὑπομονῆς ἐκ τῆς αὐτῆς μεγαθυμίας καὶ εἰλικρινείας τῆς Α. Μ. τὴν λύσιν καὶ τοῦ ἐτέρου ζητήματος τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ἑλληνικῶν συνόρων. Ἡ αὐτὴ γενναιοψυχία, ἢ αὐτὴ εἰλικρίνεια θέλει βεβαίως καταβληθῆ πρὸς ἄρσιν καὶ τῶν δυσχερειῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος καὶ δικαίως προσδοκᾶται ὅτι ἢ αὐτὴ ἐπιτυχία θέλει στέφει ἐντὸς βραχέος τὰς καταβαλλομένας προσπάθειας. Αἱ ἀπρηχαιωμένα ἀρχαὶ τῆς βραδυπορίας καὶ τῆς ἀναβολῆς ἀπεσοβήθησαν ἐκ τοῦ προγράμματος τῆς ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις βέλτιον παντὸς ἄλλου κατανοεῖ τὸ πολὺτιμον τοῦ χρόνου. Ὑπουργοί, ὡς καὶ ἡ Α. Υ. ὁ Σαῖτ πασσαῦς, ἀποστρέφουσι τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων καὶ ὁρμῶσι πρὸς τὸ στάδιον τῆς ἀναμορφώσεως, ἥτις ὑπάρχει ἢ ἀνυπέρβλητος ἀνάγκη τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς. Σπανίως ἴσως Κυριάρχης ἐπέτυχεν νὰ ἐκλέξῃ πρωθυπουργόν, ὡς τὴν Α. Υ. τὸν Σαῖτ Πασσαῦν, κα-

τανοῦντα τὰς προθέσεις Αὐτοῦ καὶ καταβάλλοντα αὐταπάρνησιν καὶ ἀφοσίωσιν μεγαλειτέραν πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὰ γεγονότα μέχρι τοῦδε ἀποδεικνύουσι μέχρις ἐναργείας τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ εἰσὶν ἄριστεοὶ οἰωνοὶ διὰ τὸ μέλλον.

Τὸ ζήτημα τῶν ἑλληνικῶν συνόρων, αἱ ἐσωτερικαὶ ἀναμορφώσεις, ἢ διαρρυθμίσεις τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ κράτους εἰσὶν ἀντικείμενα ἄξια νὰ ἐλκύσωσι τὰ πολὺτιμα προτερήματα ἅτινα πάντοτε διέλαμψαν ἐπὶ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ θρόνου καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τῆς Α. Υ. τοῦ Σαῖτ Πασσαῦ.

Ὑπὸ τοιοῦτους αἰσίους οἰωνοὺς δύναται τις εὐλόγως, πεποιθὼς ἐπὶ τὸν περωτισμένον ζῆλον καὶ τὴν πατρικὴν μέριμναν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, νὰ προσδοκᾷ νέαν ἐποχὴν ἀναγεννήσεως καὶ προόδου τῆς Αὐτοκρατορίας, συμφώνως ταῖς ἀπαιτήσεσι τοῦ αἰῶνος ἡμῶν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Μονάρχου καὶ τῶν ἀληθῶν καὶ εἰλικρινῶν φίλων τῆς Τουρκίας.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ Ο ΓΕΩΜΕΤΡΗΣ

Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀκολουθήσῃ τις ἐκ τοῦ πλησίον καὶ συνεπῶς νὰ περιγράψῃ τὴν βαθμιαίαν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐν τῇ μαθηματικῇ αὐτοῦ ἀναπτύξει. Εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ στοιχεῖα, αἱ βάσεις τῶν μαθηματικῶν, ἦτοι αἱ γραμμαὶ καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἐχρειάσθησαν πολὺν χρόνον ἵνα μορφωθῶσι, καὶ ὅτι ἂν ὁ ἀριθμὸς εἶνε προϊόν κρίσεως, αἱ γραμμαὶ ὁμοῦ καὶ τὰ σχήματα εἶνε καθαρῶς ἀνθρωπίνη ἀνακάλυψις. Πραγματικῶς ἐν τοῖς φυσικοῖς ἀντικειμένοις ἐπικρατεῖ τὸ σφαιρικόν σχῆμα· οὐδαμοῦ ὁμοεὐρίσκεται ἡ μαθηματικὴ εὐθεῖα καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ ἐκ ταύτης προκύψαντα γεωμετρικὰ σχήματα. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ εἴπωμεν ἀνευ ὑπερβολῆς ὅτι ἂν ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε κόσμον, ὁ ἀνθρώπος ἐκόσμησε τὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ συμπληρώσας αὐτὸν καλλιτεχνικῶς. Ἡ συμπλήρωσις αὕτη συνίστησι τὴν γεωμετρίαν. Ἡ γεωμετρία

εἶνε καλλιτεχνία· ἄνευ αὐτῆς οὐδεμία τῶν ἄλλων καλῶν τεχνῶν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καθ' ὅσον ἅπασαι ἐπ' αὐτῆς στηρίζονται. Ἄνευ αὐτῆς ἡ μεταμόρφωσις τοῦ κόσμου τοῦ Θεοῦ δὲν ἤθελε ποτέ γίνει.

Ἄλλὰ τίς ἡ βαθμιαία πρόοδος ἐν τῇ καλλιτεχνία ταύτῃ; Πόθεν ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο δημιουργῶν; Ἰδοὺ ζητήματα ὧν ἡ λύσις ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ διότι τὰ ἴχνη αὐτῶν χάνονται ἐν τῇ σκοτίᾳ τῶν αἰώνων. Βεβαίως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἤρξατο ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῶν ἀπλουστερῶν καὶ ἐκ τούτων προέβη εἰς τὰ συνθετώτερα. Βεβαίως ἡ γεωμετρία ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς πρώτης καλύβης, ἣν ὁ ἄνθρωπος ἔπηξε πρὸς κατοικίαν του.

Ἄλλ' ἂν αἱ ἀρχαὶ τοῦ κατ' ἄνθρωπον γεωμετρεῖν εἶνε εἰς ἡμᾶς τόσον σκοτειναί, οὐχ ἤττον τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, ἅτινα καθ' ἑκάστην ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν κινουῦσι τὸν ζωηρότερον ἡμῶν θαυμασμόν. Καὶ πράγματι εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιστήμην ἡ ἀνθρωπότης χρεωστεῖ περισσότερα ἢ εἰς τὰ μαθηματικά καὶ τὰς τούτων ἐφαρμογὰς. Συγκρίνατε τὴν ἀθλίαν καλύβην τοῦ ἀγρίου μὲ τὸ ὕψιστον ἔργον τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, τὸν Παρθενῶνα. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων προϊόντων τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ποιητοῦ, ὑφίσταται σχέσις τις; — Ὁχι. Δὲν συγκρίνεται κατὰ τὴν τελειότητα καὶ τὸ κάλλος ἐν ἄθυρμα παιδικὸν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Ἄλλὰ τίς ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης τοῦ ἀνθρώπου καλλιτεχνικῆς ἀναπλάσεως; Τὰ μαθηματικά. Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν κοινωνιῶν, εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐν γένει. Πάντα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, τῆς εὐζωίας, τοῦ πλούτου, εἶνε προϊόντα τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ἥτις ἀνευρίσκειται πανταχοῦ μικρὸν οὔσα σκιαγράφημα τῆς δημιουργικῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως. Ἡ ἀνθρωπότης ἐποδηγετήθη ἐν τῇ προόδῳ τῆς ὑπὸ τῶν μαθηματικῶν, ἅτινα, ὡς ἐπιστήμη θετικῆ, εἶνε ὁ κάλλιστος ὁδηγὸς δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος εὐθὺ βαίνει ἐν τῇ ὁδῷ τῆς προόδου. Πρὸ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν ἡ Φύσις ἦτο βιβλίον γεγραμμένον ἱερογλυφικῶς, ἦτο κιθώτιον κεκλεισμένον, οὔτινος ὀλίγιστα μόνον κατεῖχον τὴν κλεῖδα, θεωρηθέντες διὰ τοῦτο ὡς ὑπερφυσικά ὄντα, ὡς

μάγοι. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ Βαβυλωνίων, οἵτινες διεκρίνοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς γενικῆς σκοτίας ὡς μονομερεῖς φάροι φωτεινοὶ διαφωτίζοντες τὴν ἀνθρωπότητα περὶ τῶν προβλημάτων τῆς φύσεως. Οἱ λαοὶ τότε, ἦσαν ἀμαθεῖς, ἀμαθέστεροι ἢ σήμερον, αἱ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις ἐκαλοῦντο μυστήρια καὶ αἱ ἀπλαὶ τῆς φύσεως ἀντιγραφαί, τὰ πειράματα, ἀπήλαυον τότε ἀξίαν θαυμάτων.

Σήμερον ὁμως, χάρις κατὰ μέγα μέρος εἰς τοὺς ἡμετέρους προγόνους, οἵτινες καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας ταύτας ἔκαμαν θαυμασίας προόδους καὶ οἵτινες, ἐνεκα τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος, μετέδιδον τὰς ἑαυτῶν γνώσεις εἰς πάντας, ὁ μεταξὺ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς σκοτεινὸς πέπλος ἤρθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀναγινώσκει εὐκρινῶς τὸ βιβλίον τῆς Φύσεως. Ἦν ὅ,τι τέως ἐθεωρεῖτο γοητεία καὶ θαῦμα, σήμερον δὲν εἶνε, ἢ φυσικόν.

Ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ὃν θὰ ἐκθέσω συντόμως τὰ κατὰ τὸν μέγαν γεωμέτρην Ἀρχιμήδην, ἓνα τῶν ἰσχυρῶν προμάχων τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς πλάνης ἐνδόξου ἀγῶνος.

Ὁ Ἀρχιμήδης ἀπήλαυσε τῆς μεγίστης παρὰ τῶ ἐπιστημονικῶ κόσμῳ τιμῆς, οὐχὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γνώσεις νεωτέρων μαθηματικῶν, οἷος ὁ Νεύτων ἀλλ' ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔζη ἐκάτερος τούτων. Βεβαίως ὁ Νεύτων ἦτο σοφώτερος τοῦ Ἀρχιμήδους, ὅστις ἂν ἔζη πρὸς στιγμὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνου, ἤθελε πολλὰ διδάχῃ παρ' αὐτοῦ. Ἐὰν ἡ σύγκρισις ἐγίνετο τοιοῦτοτρόπως, τότε βέβαια ὁ Ἀρχιμήδης θὰ ἦτο μαθητὴς τοῦ Νεύτωνος. Ἄλλ' ὁ Ἀρχιμήδης ἔζη εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὀλίγιστα ἐπιστημονικὰ πράγματα ἦσαν γνωστά· ὁ Ἀρχιμήδης ἀνεκάλυψε τὴν ἐπιστήμην παρερριμένην, ἄγνωστον· τὴν περιέβαλε, τὴν ἐπροστάτευσεν. Περιέβαλε τὰ μὲ ράκη κεκαλυμμένα μέλη τῆς διὰ μανδύου λαμπροῦ· ὁ Νεύτων τὴν ἐρεν ἐνδεδυμένην καὶ τῇ ἐπέθηκε χρυσοῦν ἐπὶ τοῦ μετώπου στέφανον.

Ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ δημιουργικώτερος νοῦς τῆς

ἀρχαιότητος, ἤχμασεν ἐν Συρακούσαις ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰέρωνος κατὰ τὰ μέσα τῆς τρίτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Αἱ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἀνάγονται εἰς τέσσαρας ἰδιαιτέρους κλάδους αὐτῆς, τὰ καθαρῶς μαθηματικά, τὴν μηχανικὴν, τὴν ὑδροστατικὴν καὶ τὴν ὀπτικὴν.

Ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἦτο μόνον θεωρητικὸς νοῦς. Ἄν ἦτο μόνον τοιοῦτος, δὲν θὰ ἀπῆλαυε βεβαίως τῆς ἐπιστημονικῆς δόξης, ἧς μέχρι τῆς

Ὁ πρῶτος ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ΙΣΜΑΗΛ ΠΑΣΣΑΣ.

σήμερον ἀπολαύει. Ἴσως ἤθελε λησμονηθῆ, ἢ ὅταν παρίστανται διὰ τινος ὑλικοῦ ἐνδύματος. τούλάχιστον ἤθελε περιβληθῆ ἡ μνήμη του διὰ πολλοὶ θὰ ἠγνόουν καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ μεπέπλου τινὸς ἀοριστίας. Ἄλλὰ τὰ πράγματα ὁ γάλλου Βυζαντινοῦ ἀρχιτέκτονος Ἀνθεμίου, ἂν μιλοῦσι καλλίτερον μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν, δὲν τὸν ὑπευθύνουν εἰς τὰς ἐπιγενεστέρας γε-

νεάς τὸ ἔργον τῆς μεγαλοφυΐας του, ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὁ χρόνος εὐκολώτερον καταστρέφει χειρόγραφα ἢ μνημεῖα τέχνης. Τὰ συγγράμματα ἀποφυλλίζονται, καίονται, ἐξαφανίζονται· τὰ μνημεῖα καὶ καταστρεφόμενα ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀφίνουσι μάρτυρας τῆς ποτὲ ὑπάρξεώς των τὰ ἐρείπια· τὰ ἐρείπια ὁμιλοῦσιν, ἢ τέφρα τῶν συγγραμμάτων δὲν ἀναγινώσκειται.

Α΄.

Καὶ εἰς μὲν τὸ καθαρῶς μαθηματικὸν τμήμα τῆς ἐπιστήμης, ὁ Ἀρχιμήδης εἶνε ὁ πρῶτος ἀνευρὼν τὴν σχέσιν τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον, σχέσιν ἣν ἀνεκάλυψε δι' ἀπλουστάτης γεωμετρικῆς κατασκευῆς, χρησιμεύουσης σήμερον ὡς ὑπόδειγμα εἰς πᾶσαν μέθοδον διὰ προσεγγίσεως ἐφαρμοζομένην εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν καμπύλων γραμμῶν. Παρατήρησεν ὅτι, ἐὰν ἐγγράψωμεν καὶ περιγράψωμεν δύο κανονικὰ πολύγωνα τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ πλευρῶν εἰς περιφέρειαν κύκλου, καὶ διπλασιάσωμεν συνάμα τὸν ἀριθμὸν τῶν πλευρῶν ἑκατέρου τῶν πολυγώνων τούτων, ἢ μεταξὺ τῆς περιφερείας καὶ τῆς περιμέτρου ἑκάστου τῶν πολυγώνων διαφορά, βαίνει βαθμῶδ' ἐλαττουμένη καὶ τέλος δύναται νὰ καταστῇ μικροτέρα πάσης δυνατῆς ποσότητος. Ἐλαβεν ὅθεν, ὡς πρῶτα πολύγωνα, δύο κανονικὰ ἐξάπλευρα τὰ ὁποῖα διὰ διχοτομήσεως τῶν πλευρῶν μετέβαλεν εἰς δύο κανονικὰ δωδεκάπλευρα καὶ ἐξακολουθῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποδιαίρέσεως ἔφθασεν εἰς δύο πολύγωνα ἔχοντα 96 πλευράς. Παρατήρησε τότε ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ ἐγγεγραμμένου καὶ περιγεγραμμένου πολυγώνου διαφορά ἦτο σχεδὸν μηδενισμένη. Ἐλαβε

λοιπὸν τὴν μέσσην ἀριθμητικὴν ἀξίαν μεταξὺ 21 καὶ 22, πλησιάζουσα μᾶλλον πρὸς τὸν δεύτερον τοῦτον ἀριθμὸν. Αὕτη ἡ σχέση, ἂν καὶ μικρᾶς προσεγγίσεως, εἶνε τὴν σήμερον ἐν χρήσει δι' ἐργασίας ἐν αἷς δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη ἀκρίβεια, συνάμα δὲ ἐχρησίμευσε καὶ ὡς βάσις πάσης νεωτέρας τοιοῦτου εἴδους ἐρεῦνης.

Πολλοὶ μετὰ τὸν Ἀρχιμήδην ἐνησχολήθησαν ματαίως περὶ τὴν εὔρεσιν τῆς ἀκριβοῦς σχέσεως τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον καὶ ἐπομένως περὶ τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου. Σήμερον ὅμως ἡ ἐρευνα αὕτη δὲν εἶνε ἐνασχόλησις ἢ τῶν ἀρχαρίων εἰς τὰ μαθηματικὰ ἢ τῶν μηδὲνως ξενισθέντων ἐν ταῖς γεωμετρικαῖς στοαῖς.

Τὰς λοιπὰς καθαρῶς μαθηματικὰς ἀνακαλύψεις τοῦ Ἀρχιμήδους δὲν θέλομεν ἀναφέρει, ἵνα μὴ κουράσωμεν τοὺς ἀναγνώστας, οἵτινες συνήθως ὀλίγιστα εὐαρεστοῦνται εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς πνευματικῆς τροφῆς. Ἀναφέρω μόνον ἀπλῶς ἐν συνόψει ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης ἐνησχολήθη καὶ ἔλυσε διὰ τῆς τότε γεωμετρικῆς ὁδοῦ τὰ πλεῖστα τῶν θεωρημάτων τῶν καμπύλων γραμμῶν, ἐπιφανειῶν καὶ ὄγκων μεθοδικῶς ἐν τοῖς περισωζομένοις αὐτοῦ συγγράμμασιν ἐκτεθειμένα. Σήμερον τὰ ζητήματα ταῦτα λύονται εὐκόλως διὰ τῆς νέας τῶν ἀπειροστώων ἀναλύσεως (analyse infinitésimale)· ὁ Ἀρχιμήδης ὅμως εἶνε τοσούτῳ μᾶλλον ἀνώτερος ὅσῳ δὲν ἔκαμε χρῆσιν πρὸς ἐπίλυσιν αὐτῶν ἢ μόνης τῆς γεωμετρίας. (1) (ἀκολουθεῖ).

(1) Σημ. «Γραφ. Κόσμου». Ἡ ἀνωτέρω πραγματεία ἀνεγνώσθη ἐν τῇ ΟΓ' συνεδριάσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου ὁ «Παρθενῶν» ὑπὸ τοῦ κ. Ἡλία Βαλσαμάκη.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΤΟ 1881.

Κίνησις Σαλονίων τοῦ Πέρα.—Οἱ Ἀρραβῶνες τῆς Κ. Θηρεσίας Ζαρίφη μετὰ τοῦ Κ. Ἀντωνίου Βλαστοῦ.

ΑΤΜΟΠΛΟΥΝ ἀεικίνητον, τρέχον εἰς Ὠκεανὸν, ἀνευ πέρατος, βαδίζει ὁ ΧΡΟΝΟΣ. Βαδίζει πάντοτε ὡς τὸν Κατάρατον Τοῦδαῖον, οὐδέποτε σταματῶν, οὐδέποτε ἀναπαυόμενος· ὡς δὲ φεύγοντες τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ὄχθαι καὶ

ὄρη καὶ πόλεις ἐξαφανίζονται ὀπισθεν, οὕτω βαίνωντος καὶ τοῦ Χρόνου, παρέρχονται καὶ ἄνθρωποι καὶ γενεαὶ καὶ βασιλεία μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι τὰ τελευταῖα ταῦτα παρέχονται ἵνα διὰ παντός καταστραφῶσι καὶ ἐξοντοθῶσιν.

Εἰς τὸν ἀχανῆ καὶ φρικώδη τοῦ Χρόνου Ὠκεανὸν ἰδοὺ καὶ ἕτερος ἀνθρώπων ἐνιαυτὸς ἐβυθίσθη· εἰς κόκκος ἄμμου μεταβαίνων ἐκ τῆς κλεψύδρας τῆς αἰωνιότητος εἰς τὴν κλεψύδραν τοῦ ἀτελευτήτου.

Τῆς ταλαίνης καὶ ὀδυνηρᾶς ἡμῶν ζωῆς ἐμαράνθη καὶ ἕτερον ρόδον. Ὁ δὲ σιδηροῦς τοῦ πανδαμάτορος Χρόνου ὄνουξ μίαν ἐτι αἱματηρὰν ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μας ρυτίδα.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀπεναντίας μεγίστη κίνησις καὶ ζωὴ περὶ ἡμᾶς φαίνεται! . . .

Ἀκούομεν ἤχους ἀσμάτων, κρότους γελώτων . . . Ζωηρὰν βλέπομεν χαρὰν καὶ φαιδρὰ μειδιάματα.

Μωροὶ ποῦ ἔμεθα! . . . Ἐορτάζομεν οὕτω φαιδρῶς ἐν χοροῖς καὶ ἀγαλλιάσει τὴν ἐναρξιν τοῦ Νέου Ἔτους καὶ δὲν γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐορτάζομεν μετὰ τῆς ἐκτάκτου φαιδρότητος οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν εἰμῆ . . . ἐναρξὶς νέων βασάνων, νέων δεινῶν, νέων ταλαιπωριῶν, νέων δακρύων . . .

Ἄν, φίλτατε τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » ἀναγνώστα, εἶσαι νέος ἀπώλεσας ἐν ἄνθος ἐκ τοῦ ἐφημέρου στέμματός σου· ἂν εἶσαι γέρον πρὸς ἡγγισίας κατὰ ἓνα βῆμα πρὸς τὸν ψυχρὸν καὶ πάντοτε χαινόντα τάφον σου. Μὴ λησμονεῖς ὅτι ὁ Χρόνος ἔχει πάντοτε πιστὸν συνοδὸν τὸν ἀκάματον καὶ ἀδυσώπητον . . . τὸν θάνατον, τὸν ὠμὸν ἐκεῖνον θεριστήν, ὅστις θερίζει ἀδιακρίτως καὶ γῆρας καὶ νεότητα καὶ εἰς τὸ σκληρὸν τοῦ ὁποῖου δρέπανον οὐδεὶς εὕρισκει τὴν χάριν . . .

Πλὴν ἀρκεῖ . . . Ἐν μέσῳ τῶν κρότων τούτων τῆς εὐθυμίας, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης ἀγαλλιάσεως δὲν ἀρέσκομεν νὰ θρηνηῶμεν περιλύπως ὡς τὸ πτηνὸν τῶν κοιμητηρίων. Οὐτε θέλομεν νὰ διαταράξωμεν τὴν φαιδρότητα καὶ καταστήσωμεν διὰ τῶν περιλύπων τούτων σκέψεών μας μελαγχολικοὺς τοὺς προσφιλεῖς μας τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » ἀναγνώστας ἐν μιᾷ τοσοῦτον χαρμωσύνῳ ἡμέρᾳ καθ' ἣν οἱ μὲν μεγάλοι λησμονοῦσι τὰ μεγαλεῖά των, οἱ μικροὶ τὴν ταπεινότητά των, οἱ γέροντες τὰς ἀλγηδόνων καὶ οἱ πτωχοὶ τὰς δυστυχίας των.

Ἄνιστάμεθα λοιπὸν ἀποβάλλομεν τὴν νάρκην τοῦ χειμῶνος, περισκοπῶμεν μὲ βλέμμα ἐταστικὸν ἀπάσας τὰς γωνίας τῆς ἡμετέρας κοινωνίας καὶ εἰσδύομεν ὅτε μὲν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ τῶν πλουσίων μέγαρα, ὅτε δὲ εἰς τὴν ἐτοιμόρροπον καὶ ὑπὸ τῶν χειμερινῶν ἀνέμων κλονιζομένην τοῦ πτωχοῦ καλύβην.

Τί δὲ βλέπομεν; . . . Τὴν αὐτὴν πανταχοῦ θυμηδίαν, τὴν αὐτὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαστρίασιν. Διὰ τὸν εὐνόητον καὶ ἀπλούστατον λόγον ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Πρωτοχρονιάς ὅπερ ἀντιπροσωπεύει ὡς ὄρατὸν καὶ ποθητὸν σύμβολον ἡ Βασίλοπητα—ἠλεκτρίζει τοὺς πάντας εἰς οἰανδήποτε καὶ ἂν ἀνήκωσι τάξιν.

Πανταχοῦ λοιπὸν ζωὴ καὶ κίνησις, πανταχοῦ προετοιμασίαι ὅπως καταστήσωσι τὴν πρώτην ταύτην τοῦ νέου ἔτους ἡμέραν χαρῶν καὶ εὐφροσύνων ὅπως διέλθωσι καθ' ὁμοίωσιν αὐτῆς καὶ αἱ λοιπαὶ τριακόσαι ἐξήκοντα τέσσαρες ἀδελφαί της. . .

* * *

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ δεκαπενθημέρου τούτου « Ταχυδρόμου » ἄς καθησυχάσωσιν· οὐδόλως διατρέχουσιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ καταζαλίζωσι καὶ ἐπιβαρύνωσι τὴν κεφαλὴν των διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναγνώσεως πολυπλόκων περὶ πολιτικῆς σκέψεων κατ' ἀγαθὴν δι' αὐτοὺς καὶ δι' ἡμᾶς μέριμναν τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Αὐτοκρατορικοῦ Ὑπουργείου, ὁ « Γραφικὸς Κόσμος » τὰ πάντα δύναται νὰ γράφῃ καὶ περὶ πάντων εἰς τὰς στήλας αὐτοῦ νὰ πραγματευθῆται ἐκτὸς — περὶ πολιτικῶν. Κατὰ συνέπειαν τὸ ζήτημα τῆς εὐρωπαϊκῆς διαιτησίας, τὸ ἐξαμβλωματικὸν καὶ θησιγενὲς τοῦτο τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας τέκνον, ἐστὶ καὶ ἔσται ξένον δι' ἡμᾶς, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῆς αὐτῆς φύσεως ζητήματα περὶ τῶν ὁποίων αἱ ἐφημερίδες μας ἀναιροῦσι σήμερον ἐκαῖνο τὸ ὁποῖον συνεπείᾳ πληροφοριῶν ἐξ « αὐθεντικῆς », ὡς συνειθίζουσι νὰ λέγωσι πηγῆς, χθὲς ἐπεβεβαίουν καὶ ὡς θετικότερον παρίστων. Τὸ ἰδικὸν μας ἔργον εἶναι ἄλλον· εὐχέρεστερον καὶ μᾶλλον δι' ἡμᾶς εὐχάριστον, συνίστα-

ται δὲ εἰς τὸ νὰ ἐξείκονίζωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώ-
στας τοῦ περιοδικοῦ τούτου πιστῶς τὴν κίνησιν
ἣτις ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῆς πρωτευού-
σης μας σαλονίαις.

Τὸ σπουδαιώτερον δὲ κατὰ τὴν παρελθούσαν
δεκαπενθημερίαν τῶν σαλονίων τούτων γεγονὸς
εἰσὶν οἱ ἀρραβῶνες τῆς θυγατρὸς τοῦ μεγαθύμου
ἐκείνου ὁμογενοῦς τοῦ δυνηθέντος οὐχὶ διὰ τῆς
μεγάλῃς αὐτοῦ περιουσίας, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐγε-
νείας τῆς καρδίας του καὶ μόνῃς νὰ καταλάβῃ
ἐν τῇ μεγαλουπόλει μας τὴν πρωτίστην μεταξὺ
τοῦ ὁμογενοῦς κόσμου θέσιν, τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΖΑΡΙΦΗ.

Τὸ ὄνομα «Ζαρίφη» κατέστη ἐξόχως διὰ πᾶ-
σαν ὁμογενῆ καρδίαν προσφιλέσ· αἱ μεγάλαι
τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἀνδρὸς πρὸς τὸ Γένος αὐ-
τοῦ γενναιοδωρίαι του καὶ ἡ γενναία ἀρωγὴ ἦν
πρὸς πᾶσαν πάσχουσαν ὑπαρξιν δὲν παύει οὐ-
τος χορηγῶν, προκαλοῦν ἀπὸ μέρος παντὸς ὁμο-
γενοῦς διὰ τὸν ὄντως φιλάνθρωπον τούτον ἄν-
δρα ἐν εἶδος εὐγνωμοσύνης ἥστινος ἀδυνατοῦμεν
νὰ περιγράψωμεν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ὄρια.

Ὁ ζῶηρός οὗτος σεβασμὸς, ἡ ἀπεριόριστος
αὕτη ἀφοσίωσις ἦν πρὸς τὸν κοινὸν τούτον πάν-
των ἡμῶν πατέρα οὐ μόνον ὁ ὁμογενῆς ἀλλὰ
καὶ σύμπας ὁ λοιπὸς τῆς ἡμετέρας πρωτευού-
σης τρέφει πληθυσμὸς μεταδίδεται κατὰ φυσικὸν
λόγον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ οἰ-
κογενείας μέλη.

Τὸ Δημόσιον γνωρίζων κάλλιστα τὸν χαρα-
κτῆρα τοῦ κ. ΖΑΡΙΦΗ γνωρίζει ὅτι ἡ εὐγενῆς
αὕτη καρδία δὲν ζῆ παρὰ διὰ νὰ ἀνακουφίξῃ τοὺς
πάσχοντας καὶ βλέπῃ εὐτυχοῦντα τὰ τέκνα του·
πᾶσα δὲ χαρὰ ἦν αἰσθάνεται ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ
τούτων ἡ πατρικὴ καὶ φιλόστοργος αὐτοῦ καρ-
διά μεταδίδεται καὶ εἰς τοὺς πολυειδῶς καὶ πο-
λυτρόπως ὑπὸ τοῦ ἐλετήμονος τούτου ἀνδρὸς εὐ-
εργετηθέντας, οἵτινες θεωροῦν τὴν εὐτυχίαν τοῦ
ἔθνοφιλοῦς τούτου ἀνδρὸς ὡς ἀμέσως καὶ ἐπὶ τῆς
ἰδίας αὐτῶν ὑπάρξεως ἀντανακλωμένην. Κατὰ
συνέπειαν ἦτο λίαν φυσικὸν ὅπως ἡ περὶ τῶν
ἀρραβῶνων τῆς θυγατρὸς τοῦ μεγαπλούτου τού-
του ὁμογενοῦς εἰδήσις γίνῃ ἀποδεκτὴ παρ' ἀ-
πάντων τῶν κύκλων τῆς ἡμετέρας πόλεως μετ'

αἰσθήματος εἰλικρινοῦς χαρᾶς καὶ ἐκτάκτου πράγ-
ματι εὐχαριστήσεως.

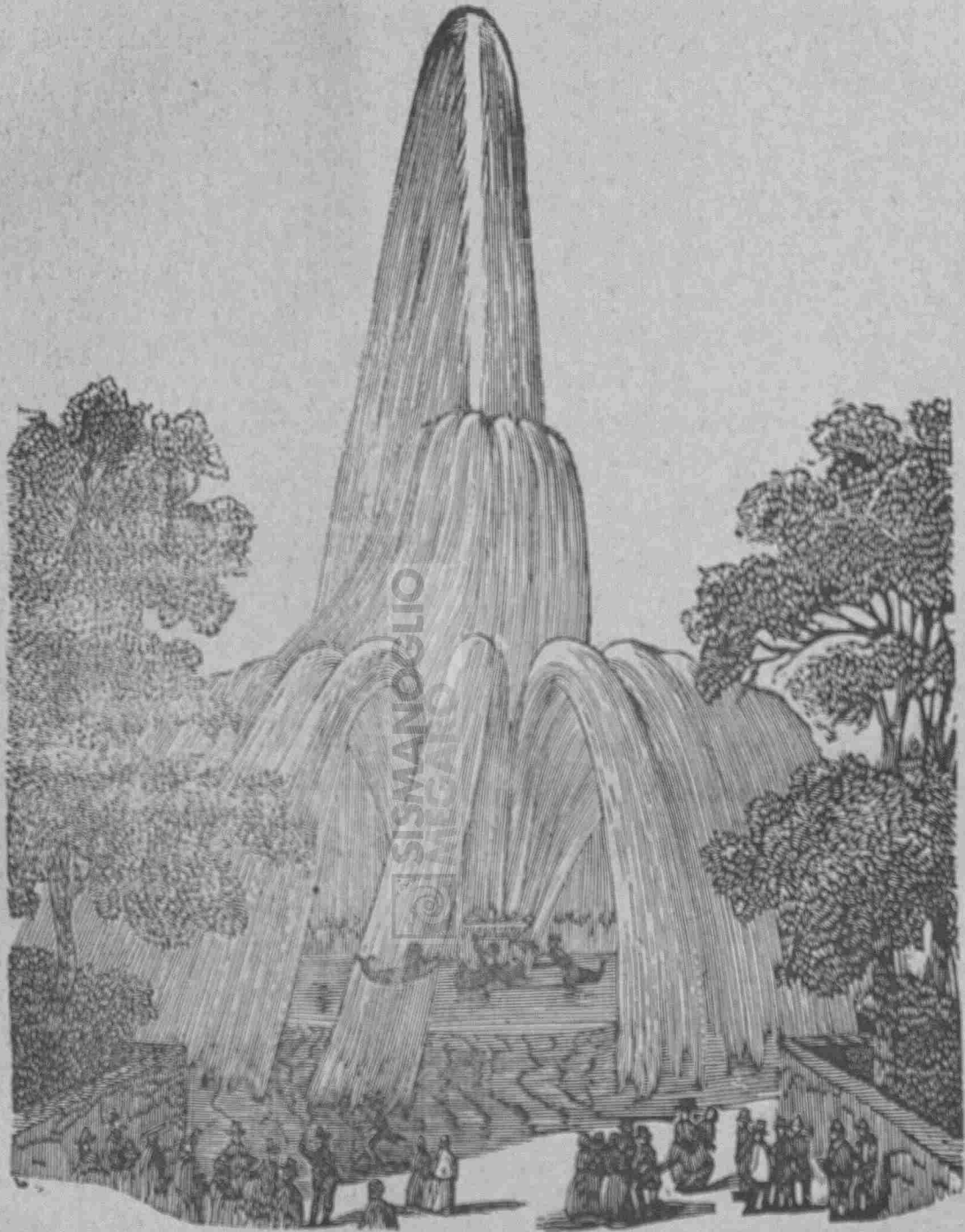
Ἐπῆρχε μίᾳ τάξει νεανίδων αἵτινες καίπερ
ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἀνωτάτην τῆς ἡμετέρας κοι-
νωνικῆς κλίμακος βαθμίδα, καίπερ τὸ οἰκογε-
νειακὸν αὐτῶν ὄνομα ἐστὶν ἐν τῶν διαπρεπε-
στέρων ὀνομάτων, καίπερ καὶ ἀτομικῶς διὰ τῆς
λεπτῆς (καὶ ἐξόχου) τῆς ἀπῆλαυσαν ἀνατροφῆς
πλεῖστα πολύτιμα κατέχουσαι πηρόντα, ἐν τού-
τοις οὐδόλως ἐννοοῦν διὰ πάντα ταῦτα νὰ ἐπαί-
ρωνται καὶ οὐδόλως ἐαυτὰς τῶν λοιπῶν ὑπερτέ-
ρας θεωροῦσιν—εἰς τὴν ζηλευτὴν καὶ δυστυχῶς
ὀλιγάριθμον τῶν νέων τούτων τῆς ἡμετέρας κοι-
ωνίας κατηγορίαν ἀνήκει καὶ ἡ ἐσχάτως μνη-
στευθεῖσα εὐγενῆς τοῦ κ. Ζαρίφη θυγάτηρ, ἡ
δεσποσύνη: ΘΗΡΕΣΙΑ ΖΑΡΙΦΗ.

Ἀληθῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς θυγάτηρ καὶ πιστὴ
τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ κληρονόμος, ἐστὶ πεπροικι-
κισμένη ἐκ φύσεως διὰ πολυτίμων πράγματι
προσόντων, προσόντων ἅτινα καθωρᾶίσειν ἡ ὑφ'
ὄλας τὰς ἐπόψεις ἐκλεκτὴ αὐτῆς ἀνατροφή καὶ
ἡ ζῶηρὰ ὑπὲρ αὐτῆς τῶν φιλοστόργων γονέων
τῆς μέριμνα.

Φρονοῦμεν δὲ ὅτι διερμηνεύομεν ἐνταῦθα γε-
νικῶν καὶ ὁμόθυμον σύμπαντος τοῦ δημοσίου τῆς
ἡμετέρας μεγαλουπόλεως φρόνημα, λέγοντες ὅτι
ὁ νέος ἐκεῖνος ὃν ἐξελέξατο ὡς σύζυγον διὰ τὴν
προφιλή αὐτοῦ θυγατέρα ὁ κ. ΖΑΡΙΦΗΣ εἶναι
πράγματι ἀντάξιον τῆς τιμητικοτάτης ταύτης
ἐκλογῆς. Εὐτυχῆσας νὰ τελειωποιήσῃ διὰ πολυε-
τοῦς ἐν Εὐρώπῃ διαμονῆς τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ὁ
κ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ καὶ ἀναπτύξας τὴν
φυσικὴν αὐτοῦ νοημοσύνην προῦρισται πράγματι
ὅπως ἀναπληρώσῃ τὸ μέγαλον ἐκεῖνο κενὸν
ὅπερ ἐπαφῆκεν ὁ ἀνέλπιστος θάνατος τοῦ πολυ-
κλαύστου καὶ ὁμωνύμου αὐτοῦ θεοῦ Ἀ ν τ ω-
ν ί ο υ Β λ α σ τ ο ῦ. Ἐκ φύσεως συνετὸς καὶ
σκεπτικὸς πάντοτε ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ ὁ
κ. Α. Βλαστός ἐστὶν εἰς τῶν κυριωτέρων τῆς
« Τραπεζῆς Κωνσταντινουπόλεως » μοχλῶν παρ'
ἧ ἐκπληροῖ τὰ σπουδαῖα γενικοῦ ἐλεγκτοῦ κα-
θήκοντα.

Δίδοντες τέρμα εἰς τὸν « Ταχυδρόμον μας »

τοῦτον, τοῦτο μόνον λέγομεν: ὅτι ἡ κοινωνία ἡ- γάλην περιουσίαν, — ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ σπου-
 μῶν θὰ ἦτο λίαν εὐτυχῆς ἂν πολλὰ τοιούτου δαιότερον — ἐλληνοπρεπῆ χαρακτῆρα καὶ φυσι-
 εἶδους συνήπτοντο συνοικέσια, συνοικέσια εἰς ἅ κὴν τῆς ψυχῆς εὐγένειαν.
 ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐκπροσωποῦσιν οὐ μόνον με-

Τὸ μέγα Ἀναβρυτήριον τῆς Τουλῶνος.

ΡΟΥΒΕΝΣ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

(Ἴδε Τεῦχος Κ'. σελ. 226)

Παράφρων, ναί! διότι ἔρχονται στιγμαί, καθ'
 ἃς ἀμφιβάλλω ἂν ᾔμαι κύριος τῶν φρενῶν μου,
 καθ' ἃς ἐρωτῶ μετ' ἀνησυχίας ἑμαυτὸν ἐὰν ἐ-
 σθέσθη ἐν ἐμοὶ ὡς ἱερὰ λυχνία τῆς διανοίας!

Παράφρων! ὁ Τάσσοσ παράφρων! . . . ἐλέησόν
 με, Θεὲ παντοκράτωρ! διότι ὁ θάνατος εἶναι μυ-
 ριάκις τῆς ἰδέας ταύτης προτιμότερος!

Καὶ ἔκρυσεν ἐν ταῖς παλάμαις τοὺς δεδακρυ-
 σμένους τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ μέτωπον τὸ πε-
 φλογισμένον.

Ἀνήσυχος ἐν τούτῳ καὶ τεταραγμένη, ὡχρὰ
 δὲ ὡς ἡ Θεοτόκος ἐνώπιον τοῦ ἐσταυρωμένου, ἐ-
 φαίνετο ἡ Κορνηλία ὡσεὶ φοβουμένη ἀπαίσιόν τι-

να κρίσιν τῆς ἀσθενείας καὶ παρακαλοῦσα τὸν ἀδελφόν, τὸν παρεκίνει ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον του.

— Σὲ ἠνώγλησεν ὁ κόπος τῆς ὁδοιπορίας καὶ εἶναι καλὸν ἵνα ζητήσας τὴν ἄδειαν τοῦ Κυρίου Ροῦβενς ἀπέλθῃς εἰς τὴν κλίνην σου.

Ἦγειρεν ὁ Τάσσος τὸ μέτωπον καὶ ἤτένισεν εἰς αὐτὴν μετὰ ἤθους ἀφρημένου καὶ μετὰ τοῦτο, παρακολουθῶν τὴν Κορνηλίαν ὡς βρέφος εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ ὑπακούων, κατέλιπε τοὺς οἰκοδεσπότης θλιβομένους διὰ τὸ πάθημά του.

— ὦ τὸν δυστυχῆ νεανίαν! ἐψέλισεν ἡ Μαρία,

Δουλτσίνιοι Χωρικοί.

ἄμα τῶν ξένων μακρυνθέντων.

— Ἰδοὺ πῶς κατήντησεν ὁ μεγαλοφυέστερος τῆς ἐποχῆς ἄνθρωπος! Ἰδοὺ δι' ὁποίων βασάνων καὶ παθημάτων κερδίζεται ἡ δόξα! Μακάριοι οἱ ἄγνωστοι ἡμεῖς! Ἄς παρακαλέσωμεν, Μαρία, τὸν μεγαλοδύναμον νὰ μὴ βάλῃ ποτὲ τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ στέμμα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φιλάτων μας.

— Ἀμὴν! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Ροῦβενς· ἐπειδὴ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀπηυδημένην διὰ τε τὰς πε-

ρὶ τῶν ξένων φροντίδας καὶ διὰ τὴν πένθιμον σκηνὴν ἣτις ἠνεφύχθη πρὸ αὐτῆς, ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτια της, ἀποχαιρετήσασα τὸν σύζυγον μετὰ περιπαθείας.

Ἡ παραχῆ ἐν τούτοις τοῦ Τάσσου, ἀπελθόντος μετὰ τῆς ἀδελφῆς εἰς τὰ δωμάτια, κατέστη βιασιότερα, ἀντὶ νὰ πραινθῆ καὶ ἐδείκνυεν ἐπιφανέστερον χαρακτῆρα παραφροσύνης. Ἄλλ' ὅτε ἡ Κορνηλία ἤλπιζε νὰ τὸν ἴδῃ ἡσύχως ἀποκοιμώ-

μενον καὶ διασκεδάζοντα ἐν ὕπνῳ καὶ ἀναπαύσει τοὺς ἀλγεινοὺς διαλογισμοὺς του, ἐφάνη οὗτος ὤσει ἀκούων θόρυβόν τινα μετὰ προσοχῆς μυστηριώδους καὶ ἐκπηδήσας αἴφνης ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔδραμε γονατίσας ἐνώπιον εἰκονοστασίου, ἐν γρήσει τότε εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ ὕπνου. Λαβὼν δὲ ἐγκόλπιον τι τῆς Παναγίας ἀργυροῦν, ὅπερ ἐκρέματο εἰς τὸν λαιμόν του δι' ἀλύσειως ἐπίσης ἀργυρᾶς, ἐδεήθη μετὰ πολλῆς εὐλαθείας καὶ κατανύξεως, ἀποκρινόμενος ἐνίοτε διὰ μονοσυλλάβων ὡς ἐάν τις ἀπέτεινεν αὐτῷ ἐρωτήσεις.

— Σὲ εὐχαριστῶ ἐπεφώνησε μετὰ ταῦτα, σὲ εὐχαριστῶ, ἅγια μῆτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ χάρις σου κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πρὸς παρηγορίαν ἀνθρώπου δυστυχοῦς, ἀπηλπισμένου εἰς τὸν ταπεινὸν τοῦτον κόσμον! ὦ ναί! ἀπὸ φοβερὸν βασανίζομαι πάθος! . . . Ἡ Ἐλεονώρα! . . . αὐτὴ μὲ ἠγάπα ποτὲ, αὐτὴ ἔκλαιεν ὅτε τῇ ἀπήγγειλον τὰς ποιήσεις μου, αὐτὴ ἠρυθρία καὶ μοὶ προσέφερε τὴν χεῖρα κρυφίως ὡσάκις εἰς τὰς ποιήσεις μου ἐμπεριείχοντο ἔπη ἐρωτικά. Καὶ τώρα; . . . καὶ τώρα ἄλλον ἀγαπῶσα, ἐμπαίζει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της τὸν ἔρωτά μου! καὶ μὲ ἐδίωξαν! ναί, ἐδίωξαν τὸν Τορκβάτον Τάσσον, τὸν Τάσσον, ὦ Θεοτόκε, τὸν Τάσσον ὅστις, ἐδιδάχθη τοὺς ὕμνους του ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε ἐν τῷ οὐρανῷ!

Καὶ προσεῖχεν ἀκούων, δάκρυα δὲ φλογερά περιέβρεχον τὰς ἰσχνὰς παρειὰς του.

— Εἰς Ἰταλίαν; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον, εἰς Ἰταλίαν; οὐαὶ μοι παρθενομήτωρ! σὲ ἐξορκίζω εἰς τὰ παθήματα τοῦ σταυρωθέντος υἱοῦ σου, μὴ μὲ προστάξης νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἰταλίαν! ἐάν τὴν ἴδω, ἀποθνήσκω, ὦ μὴ τὸ ἀπαιτῆς, μὴ τὸ ἀπαιτῆς!

Καὶ πάλιν ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀναπέμφας εὐθὺς κραυγὴν χαρᾶς ὀξυτάτην, ἠγέρθη σείων τὰς χεῖράς του μετ' ἀγαλλιάσεως.

— Τί; μὲ ἀγαπᾷ, λέγεις; μὲ ἀγαπᾷ; δὲν μὲ προδίδει; ἀληθεύει λοιπὸν ὅτι μὲ ἐμπαίζει, καθὼς μισητῶς τὴν ἐσυχοφάντησαν; τὰ ἄμωμα χεῖλη σου μοὶ διαβεβαιούσι τὴν πίστιν της; Ὑπάγωμεν! ὑπάγωμεν! ἀπέλθωμεν ἀμέσως εἰς Ἰταλίαν, φθάσωμεν εὐθὺς εἰς τὴν Φερράραν! ὦ χαρά! βλέπω τὸν Μέταυρον! . . . χαῖρε Μέταυ-

ρε, ἐλάχιστε τοῦ Ἀπεννίνου υἱέ, ὁ μᾶλλον διὰ τὸ ὄνομα ἢ διὰ τὸ κῦμά σου ἀκουστός! Εἰς τὰς ὄχθας σου ἔρχομαι ἐπιζητῶν ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν, ὁδοιπόρος ἐγὼ δυστυχῆς καὶ πλανήτης. Ἡ ὑπερήφανος δρυς σου, ἣτις διὰ σοῦ ζωογονουμένη ἐκτείνει τοὺς δροσεροὺς κλάδους της, ἃς μὲ σκεπάσῃ διὰ τῆς φιλοξένου σκιᾶς, ἃς μὲ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τῆς ἐχθρικῆς θεότητος ὀφθαλμούς! . . . ἀλλὰ τί μοι μέλλει διὰ τὰς καταδιώσεις της ὅταν ἡ ἀειπάρθενος Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ μου μὲ προστατεύῃ! ὅταν μὲ φέρῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἐλεονώρας μου! . . . Ἐλεονώρα! εἶμαι ἐγὼ, εἶμαι ὁ Τορκβάτος, ἴδὲ με! ἴδου τὸ δακτυλίδιον ὅπερ διεκόσμει ποτὲ τὴν λευκώλαινον χεῖρα σου, ὅπερ ἐγὼ διέσπασα ἀπὸ αὐτὴν ὅτε ἐπέτρεψες νὰ τὴν πλησιάσω εἰς τὰ καίοντα χεῖλη μου, Ἐλεονώρα! ἔλθε μετὰ τοῦ Τάσσου εἰς τοὺς σκιεροὺς χειμῶνας τῶν κήπων σου, ἔλθε νὰ σοὶ ἀπγγείλω καὶ αὐθις τοὺς στίχους μου. . . διὰ σὲ τοὺς ἐποίησα, πνέουσι τὴν ἀμβροσίαν καὶ τὸ ὄνομά σου, πνέουσι τὸν ἐγκάρδιον ἔρωτά μου Ἄκουέ τους!

Καὶ δεξιωθείς τὴν δακρῦουσαν ἀδελφὴν, ἀπήγγειλε τὸ ἐπισόδειον τῆς Σοφρονίσθης, ὡς ἂν ἦτο παρούσα ἡ ἡγεμονόπαις Ἐλεονώρα, ἀλλὰ φθὰς περὶ τὸ τέλος, διεκόπη, ἐξέχυσε βαρύτετον στεναγμόν καὶ ἔψαυσε τὸν μηρόν του ἀναζητῶν τὴν ἐλλείπουσαν μάχαιραν.

— Οὐδὲ βῆμα δὲν προχωρῶ . . . εἶμι εὐγενὴς καὶ ἡ χεῖρ μου θέλει θανατώσῃ τὸν πρῶτον τοῦ ἡγεμόνος δοφυφόρον, ὅστις τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ ἐκτελεστικῆς τῆς ἀνάδρου ἐντολῆς του. Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι ὑπέρτερός του; . . . Ἐάν ἦναι ἡγεμὼν τῆς Φερράρας, ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιητὴς τῶν «Ἱεροσολύμων». Καὶ αἰφνιδίως ἐτράπη ἀλλαχοῦ ἡ παραφροσύνη του, ἐκτύπησε τὸ στῆθος, ἀπήγγειλε τὸ Ἐξομολογοῦμαι σοὶ Κύριε, μετὰ δακρῶν καὶ ὠμίλει περὶ μεταμελείας καὶ περὶ τύψεως τοῦ συνειδότος.

— ὦ εἶμαι κολασμένος! εἶμαι ἀνάξιος τοῦ θεοῦ ἐλέους ἀμαρτωλός! ἔλεος, ἔλεος! σώσατέ με ἀπὸ τὴν κόλασιν, σώσατέ με ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ὄνυχας αὐτῶν τῶν δαιμόνων.

Ἐνῶ δὲ ὕπτιος ἐχωρίζετο καὶ ἰδρῶς περιέρ-

ρreen εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ εἶχε πεφλογισμένον μὲν τὸ στόμα, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀφρημένους, εὔρεν ἡ Κορνηλία καιρὸν νὰ φέρῃ εἰς τὸ στόμα του ποτὸν, ὑπὸ αὐτῆς ἐπίτηδες προητοιμασμένον. Καὶ ἀπλήστως κατέπιεν αὐτὸ ὁ Τορκβάτος, κατ' ὀλίγον δὲ ἐπραῦνετο ἡ διανοητικὴ ταραχὴ του, μεταβαλομένη βαθμηδὸν εἰς εὐεργετικὴν ληθαργίαν, ἐσπόγγισε τότε ἡ Κορνηλία τὸ μέτωπον τοῦ ἀδελφοῦ της, τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν κλίνην καὶ δὲν ἐμακρύνθη εἰμὴ πεισθεῖσα ὅτι βαθέως ἤδη ἀπεκοιμήθη ὁ δύστηνος. Βραχέως εἶτα πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου δεηθεῖσα, ἐρρίφθη ἐνδεδυμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ παρακειμένου κοιτῶνος προτέγουσα ὅπως ἐγεροθῆ κατὰ τὴν ἐλαχίστην τοῦ ἀδελφοῦ κίνησιν.

Ἐλέησε βεβαίως ὁ Ἰψιστος τοῦ δυστυχοῦς ποιητοῦ τὰ παθήματα, καὶ ὁ πάσχων διῆγε τὸ λοιπὸν τῆς νυκτός εἰς βαθὺν καὶ ἀδιάκοπον ὕπνον. Ὅτε δ' ἐξύπνησε δὲν εἰμεινεν αὐτῷ ἡ ἐλαχίστη μνήμη τῆς παρελθούσης παραφροσύνης καὶ ταραχῆς, μόνον δὲ ἠσθάνετο καχεξίαν τινὰ, συνέπειαν πάσης νευρικῆς κρίσεως. Ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐθεώρησεν ἀταράχως τὴν φωταυγῆ τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν καὶ μειδιάμα ἐπλανήθη εἰς τὰ χεῖλη του, σχεδὸν δὲ περιχαρῆς ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Κορνηλίας, ἀλλ' ἄμα τὴν εἶδεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνδεδυμένην, τὸ βλέμμα τότε ἐθολώθη καὶ ἀπόγνωσις ἐπεχύθη εἰς τοὺς χαρακτῆράς του.

— ὦ βεβαίως ! καὶ πάλιν ὑπέκυψα εἰς τὸ φοβερὸν πάθημά μου. Θεέ μου, θεέ μου, ὁ Τάστος παράφρων ! . . . προτιμῶ μυριάκις τὸν θάνατον, ἢ τὴν συμφορὰν μου αὐτὴν καὶ τὴν καταισχύνην !

Καὶ ἡ φωνὴ του ἐξύπνησεν εὐθὺς τὴν Κορνηλίαν, ἣτις ἐννοήσασα ἐν ἀκαρεῖ τὰς σκέψεις τοῦ δυστυχοῦς,

— Ἴδού ! ἐπεφώνησε διὰ πλαστῆς ἐκπλήξεως, ἀπεκοιμήθη ἐνδεδυμένη ! ὁ μακρὸς περίπατός μας εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κολωνίας, μὲ ἠνάγκασε νὰ πέσω, ὡς ἔτυχον, ἐπὶ τῆς κλίνης μου ! . . . Σὺ δὲ, ἀδελφέ μου, ἐκοιμήθης καλῶς ;

Καὶ χωροῦσα πρὸς αὐτὸν μετ' ἀταραξίας, διεσκέδασεν ἐπιτηδείως τὰς ἀνησυχίας τοῦ Τάστου,

ὅστις ἐπίστευσε τὸ ψεῦδος τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτῆς μειδιάματος.

— Λοιπὸν, Κορνηλία, δὲν προσεβλήθην ποτὸς ;

— Καλὲ, τί λέγεις ; ἐκοιμήθημεν βαθέως ἀμφοτέροι, ἀπεκρίθη αὐτῇ μειδιῶσα, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀφίνεσαι εἰς ἀνυπάρκτους ἀνησυχίας ἐλθέ, ἀδελφέ νὰ ἀναπνεύσωμεν τὴν δρόσον καὶ τὴν ἀμβροσίαν τῆς αὐγῆς. Ἴδὲ, ποιητά μου ὅποια πορφυρά, ὁποῖος χρυσὸς ἀναλάμπουσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ φέρουσα αὐτὸν πλησίον τῆς θυρίδος, τὸν ἔζωσε διὰ τοῦ βραχίονός της τοῦ δεξιοῦ καὶ ἡ εὐθυμος καὶ περιχαρῆς διατριβὴ της ἐνέπνευσαν γαλήνην εἰς τοῦ ἀτυχοῦς παράφρονος τὴν φαντασίαν.

— Ἄλλ' ἀκούω εἶπεν ἡ Κορνηλία, τὴν φωνὴν τῶν οἰκοδεσποτῶν μας, Ἐπτὰ ὥρας σημαίνει τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας καὶ πρέπει νὰ ὑπάγωμεν πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς καλημερίσωμεν, ἀκολουθεῖ με ἀδελφέ.

Κατέβησαν ὁμοῦ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὅπου τὴν προτεραίαν ἐδείπνησαν καὶ ἐστάθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐκπλαγέντες διὰ τὴν πρὸ αὐτῶν ἀνοιγομένην σκηνήν. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν κορασιῶν τοῦ Ῥούβενς, ἡ μικρὰ Βλανδίνη, καθημένη μετὰ μητρικῆς σοβαρότητος παρὰ τὴν κοίτην παιδίου, διεκίνηει αὐτὴν ἀβιάστως διὰ τῆς ἀβροτάτης χερὸς της καὶ ἔψαλλεν ἐπιτόπιόν τι ᾄσμα, ἀλλὰ τὸ διέκοπτεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, παρατηροῦσα ἔκν τὸ παιδίον ἀπεκοιμίζετο ἐν τῇ μαγείᾳ τοῦ ᾄσματος. Τούτου δὲ οἱ ἀδύνατοι σπασμοὶ ἤκούοντο ἀπὸ τὸν ὕπνον ἤδη κατεχομένου.

Πλάσμα τρυφερὸν κοιμήσου !
Παραστάτης ἄντικρύ σου
Ἄγγελος σὲ νανουρίζω
Καὶ ἀνοίγων τὰ χρυσᾶ μου
Τὰ πτερά μου,
Σὲ κινῶ καὶ σὲ κοιμίζω.

Καὶ, αἶρουσα τὸ παραπέτασμα τῆς κοιτίδος, ἐφίλησεν ἀφοφρητὶ τὸ παιδίον καὶ ἐπανελάβε τὸ ᾄσμα.

Ἐπὶ σὲ προστάτης κύπτω,
Χύνω μύρον, ρόδα ρίπτω
Εἰς τοῦ βίου σου τὸ νῆμα.

Ἴδε προσχαρῆς ἐμπρός σου,
Τῆς μητρὸς σου
Ἄκουσε τὸ κοῦφον βῆμα.

Ἐγὼ φεύγω σπεύδων ὅπου
Λύπαι μὲ καλοῦν ἀνθρώπου,
Ἄλλὰ σὺ δὲν εἶσαι μόνος·
Περιττὸς ὁ ἄγγελός σου,
Τῆς μητρὸς σου
Ὅταν ἀγρυπνῇ ὁ πόνος.

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐννοήσασα τοὺς φίλους, τοῖς ἔνευσε μετὰ χάριτος ἀνεκφράστου ὅπως προχωρήσωσι περαιτέρω, προσέχοντες μὴ ἐξυπνήσωσι τὸ παιδίον.

Σὺτ εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης καὶ φέρουσα τὸν λευκὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, σὺτ! τὸ ἀδελφάκι μου κοιμᾶται!

— Τὸ ἀδελφάκι σου, Βλανδίνη;

— Ναὶ ἀπόψε μᾶς τὸ ἔστειλεν ὁ πανάγαθος Θεός, διότι εἴμεθα φρόνιμοι. Ἰδέτε ὁποίαν ὥραν ἀν μηλόπητταν, ἰδέτε τὰ εὐμορφα παιγνίδια, τὰ ἔφερον εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ πλευρόν του καὶ παραμονεύω μὴ καταβαίνωσιν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του καὶ ἄλλα γλυκύσματα.... σὺτ! ἐξύπνησε πάλιν, πρέπει νὰ τὸν ἀποκοιμήσω.

Καὶ ἔψαλεν ἄσμα τι ἄλλο καὶ σήμερον δημοτικὸν εἰς τὴν Φιλανδίαν.

Ἦμην νέα
Ἡ δειλαία!
Πάσης ἄλλης ἀβροτέρα
Κ' ἔλυον εἰς τὸν ἀέρα
Τοὺς πλοκάμους τοὺς χρυσοῦς.
Ἄλλὰ τώρα,
Φρίκης ὥρα! . . .
Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε,
Ἡ ψυχὴ μου τυραννεῖται
Εἰς κολάσεως πυρσούς.

Εἶχον φρύδια
Δύο φεῖδια
Ἐνωμένα στόμα, στόμα! . . .
Πῶς τὰ ἔφαγε τὸ χῶμα
Τόσα κάλλη τρυφερά;
Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε,
Ἡ ψυχὴ μου τυραννεῖται
Εἰς κολάσεως πυρά.

Λατρευταί μου
Κ' ἔρασταί μου

Κλάδους μ' ἔφερον μυρσίνης
Κι' ἄνθη ὅσα τῆς Δεσποίνης
Τὸ εἰκότισμ' ἀπαιτεῖ.
Ἄλλὰ ποῖα
Βλασφημία!
Ἐρριπτον ἐγὼ γελῶσα
Τ' ἀνθοπλέγματα τὰ τόσα,
Ὅσα μ' ἔφερον αὐτοί.

Ἄλλὰ τώρα,
Φρίκης ὥρα! . . .
Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε
Ἡ ψυχὴ μου τυραννεῖται
Εἰς βασάνους ἀλγεινάς.
Κολασμένη
Εἰς τὰς φλόγας διαμένει
Καὶ ἡ Παναγία μόνη
Χεῖρα κραταιὰν ἀπλόνει
Καταργοῦσα τὰς ποινάς. (*)

Ὁ Τάσσος ἤκουε μετὰ συγκινήσεως τὰ δημοτικὰ ταῦτα ἄσματα καὶ τὰ ἀνεκοίνωνεν εἰς τὴν ἀδελφὴν, διὰ τῆς εὐστρόφου καὶ ἀρμονικῆς διαλέκτου τῆς Ἰταλίας.

— Αὐτὰ, ἔλεγεν, εἶναι ἔργα ποιητῶν ἀγνώστων, εἶναι ἀριστουργήματα, ἅτινα ὁμως θέλουσι διαικωνισθῆ. Θέλω ζῆ ἄρα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ στόματα τῶν ἐπιγενεστέρων; Θέλουσιν ἀπαγγελεῖ μετὰ δύο αἰῶνας τοὺς στίχους μου, καθὼς σήμερον ἀπαγγέλλουσιν οἱ παῖδες τὰ ἄσματα ταῦτα;

— Αἱ ἀδελφέ μου! διατὶ ἐπιτηδεύεσαι βασανίζων τὴν φαντασίαν σου; δὲν εἶναι ἀθάνατος ἡ δόξα σου; ἡ Ἰταλία, ἡ Εὐρώπη, ὅλος ὁ κόσμος δὲν κηρύττουσι μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ὄνομά σου;

— Εὐρίσκετο εἰς τὴν εἰρκτὴν τῆς Φερράρας παράφρων τις συγκατάδικός μου, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι ἦτο Θεός καὶ οἱ σύντροφοί αὐτοῦ δὲν ἐπλησίαζον εἰς αὐτὸν ἢ γονυπετοῦντες καὶ εὐλαβῶς, αὐτὸς δὲ ὁ δύστηνος ἐδέχετο τὰ χλευαστικὰ ταῦτα τεκμήρια, ὡς ἂν ἦτο τοῦ Κόσμου ὁ δημιουργός. Τίς μὲ βεβαιοῖ ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ παράφρων αὐτῶ παρόμοιος;

(ἀκολουθεῖ).

*) Δοξάζουσιν οἱ δυτικοὶ τὸ ποῦργατόριον, ὅπερ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι δικαίως δὲν παραδεχόμεθα· ἡ δυτικὴ αὕτη δόξα ἐνθαρρύνει εἰς τὸ κακοῦργεῖν τοὺς φαύλους, τοὺς ἐλπίζοντάς ποτε τὸν παράδεισον.

ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Χιακή Ίκανότης Καὶ Ὁξυδέρχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΛΑΣ.

Φρονοῦμεν ὅτι λέγομεν ἀλήθειαν γνωστὴν εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » λέγοντες ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν οὐ μόνον τῆς Τουρκίας καὶ Εὐρώπης, ἀλλὰ συμπάσης τῆς ὑψηλοῦ ἐμπορίου διεξάγεται ὑπὸ τῶν τέκνων τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης νήσου τῆς κατεχούσης τὰ μονοπωλεῖον τῆς παραγωγῆς ἐξόχων ἐμπορικῶν χαρακτηρῶν, τῶν τέκνων τῆς γοητευτικῆς ἐκείνης νήσου τῆς ἀποθανατισσάσης πράγματι τὸ ὄνομα αὐτῆς τόσον ἐν τῇ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅσον καὶ ἐν τῇ καθόλου τοῦ Ἐμπορίου ἱστορίᾳ, ὑπὸ τῶν ΧΙΩΝ, τῶν πιστῶν τούτων ἀντιπροσώπων τῆς ὀξυδερκειᾶς καὶ τῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος διορατικότητος.

Ἰπὸ ἀκρατήτου πρὸς ἐμπορικὴν ἐνέργειαν ζήσεως διακαιόμενοι οἱ ΧΙΟΙ αἰσθάνονται ὅτι ἡ νήσος αὐτῶν ἐστὶ λίαν μικρὰ ὅπως χρησιμεύσῃ αὐτοῖς ὡς στάδιον διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐκτάκτου, τῆς θαυμασίου αὐτῶν δραστηριότητος. Τὸ ἐπιχειρηματικὸν αὐτῶν πνεῦμα ζητεῖ εὐρὺ χῶρον ὅπως ἐξαπλωθῇ καὶ ἐπιδείξῃ ἄπασαν τὴν λαμπρότητα καὶ πολυτίμον ἀξίαν του. Διὸ ἐγκαταλείποντες μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν προσφιλεῖ των ἐκείνην νήσον ἐν ἣ κατὰ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς, ἀποχαιρετοῦντες τοὺς περικαλλεῖς αὐτῆς λειμῶνας μετὰ τὴν μεθυστικὴν εὐωδίαν των, καὶ ἀποχωριζόμενοι τῶν προσφιλεστέρων αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ὄντων, ρίπτονται εἰς τὰς τέσσαρας τῆς γῆς γωνίας ἄνευ προστασίας, ἄνευ ὑποστηρίξεως ἀλλ' ὡς κεφάλαια ἔχοντες τὴν ἐξοχὸν αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῶν ἐμπορικὴν ὀξυδερκειαν καὶ δι' αὐτῶν ἐπιτυγχάνουσι τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἀποτελέσματα ἅτινα τὸν γενικὸν ἀπάντων προκαλοῦσι θαυμασμόν.

Ἡ ἡμετέρα πρωτεύουσα ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ

ἀριθμῇ τόσον ἐν τῷ τραπεζιτικῷ ὅσον καὶ ἐν τῷ ἐμπορικῷ αὐτῆς κόσμῳ πλείστους Χίους ὁμογενεῖς τιμώντας πράγματι διὰ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτηρῶς των οὐ μόνον τὴν νήσον ἐξ ἧς κατάγονται, ἀλλὰ σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμόν. Μεταξὺ δὲ τῶν Χίων ὁμογενῶν τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ, τῇ ἐμπορικῇ, ἀνηκόντων τάξει καὶ ὧν τὸ γόητρον ὅπερ παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ἀπολαύουσιν ἐστὶ πάντοτε ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον ὑπέροχον ἀναντιρρήτως κατέχει θέσιν καὶ ὁ ἐκ τῶν Χίων ἐκείνων (μεγαλεμπόρων ὅστις τοσαύτης ὁμοθυμίας καὶ γενικῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μεγαλοπόλει ἀπολαύει ὑπολήψεως, ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΛΑΣ.

Φρονοῦμεν ὅτι ἀπατῶνται οἰκτρῶς οἱ διατεινόμενοι ὅτι ἡ κοινωνία τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσης ἀπατᾶται ἐν τῇ ἐκτιμήσει αὐτῆς· οἱ τὴν ἀστρεβλὴν ταύτην ἰδέαν ἀσπαζόμενοι εἰσὶ κακόβουλοι τινες οἰκτρῶς παρὰ τῇ δημοσίᾳ γνώμῃ χρεωκοπήσαντες καὶ ἀπογυμνωθέντες κατὰ συνένειαν τῆς ἐκ μέρους τῆς τελευταίας ταύτης ὑπολήψεως ἦν ἐννοοῦν νῦν νὰ παριστῶσιν— ὅπως κολάσωσι τὴν αἰσχύνην των — ὡς μικρόνοα καὶ μεροληπτικὴν.

Τῆς ἀνωτέρω ἀληθείας οὔσης ἀδιαφιλονεικῆτου, δύνανται ἐξ αὐτῆς νὰ προκύψωσι πολυτίμοι διὰ τὸν κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΣΟΛΑΝ τίτλοι. Καὶ ὄντως χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνεπίλειπτον αὐτοῦ ἐμπορικὸν καὶ κοινωνικὸν παρελθόν, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν μέχρι σεβασμοῦ ὑπόληψιν ἦν παρὰ πάσῃ τάξει, — ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος καὶ θρησκευματος — ὁ ἀξιότιμος οὗτος μεγαλέμπορος ἀπολαύει, ὅπως συλλάβῃ ἰδέαν τινὰ τῆς μεγάλης τοῦ διαπρεποῦς τούτου ὁμογενοῦς ἀκεραιότητος καὶ ἐκτάκτου ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔπεσιν τοῦ χαρακτηρῶς αὐτοῦ εὐθύτητος.

Κατωρθώσας ν' ἀναδειχθῆ καὶ καταλάβῃ οὐ-
τωσί σπουδαίαν ἐν τῷ ἐμπορικῷ καὶ λοιπῷ τῆς
Κωνσταντινουπόλεως κόσμῳ θέσιν διὰ τῶν ἰ-
δίω ἀυτοῦ ἐνεργειῶν, τῆς ἰδίας αὐτοῦ
πρωτοβουλίας, τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἰκανό-
τητος ὁ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΛΑΣ ἐφελκύσατο ἀκρι-
βῶς διὰ τοῦτο τῆς γενικῆς καὶ ὁμοθύμου ἀπάν-
των τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁμογενῶν τε καὶ
ξένων ὑπολήψεως.

Ἄν μελετήσῃ τις τὸν μέχρι τοῦδε βίον τοῦ
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΛΑ θέλει καταντήσῃ εἰς τὸ
γενικὸν συμπέρασμα ὅτι: δὲν ἀπαιτοῦνται ἰ-
σχυραὶ προστασίαι, οὔτε ἔκτακτοι καὶ ἐξαιρετι-
καὶ περιστάσεις ὅπως σχηματίσῃ τὴν μεγάλην
περιουσίαν καὶ ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλὴν κοινωνικὴν
σφαῖραν, ἀλλ' ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται συνε-
τὴ ἀποφασιστικότης συμβαδίζουσα μετὰ ἐμπο-
ρικῆς εὐθύτητος καὶ ἀκριβοῦς τοῦ ἀτομικοῦ χα-
ρακτῆρος ἀκεραιότητος.

Ἀξιοπρεπῆς καὶ διαπρεπῆς μεγαλέμπορος ὁ
κ. Τσόλας μεγίστης ὡσαύτως καὶ εἰλικρινοῦς ἐκ
μέρους πάντων ἀπολαύει ἐκτιμῆσεως καὶ θῆκε
τὴν ἐποψίν ἀγαστοῦ καὶ τιμίου οἰκογενειάρχου.
Ἐν τοῖς ἀριστοκρατικοῖς τῆς ἡμετέρας πρωτευ-
ούσης κύκλοις ὁ ἀξιότιμος οὗτος μεγαλέμπορος
ἀντιπροσωπεύει τὴν εὐγένειαν τοῦ οἰκογενεια-
κοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἐπίζηλον ἐκείνην ἀξιο-
πρέπειαν ἣν πολλοὶ ὀλίγοι τῶν ἡμετέρων ὁμο-
γενῶν ἐν τῇ πόλει μας κατέχουσι.

Προσηγῆς τοὺς τρόπους καὶ ἀβροτάτην ἀπέ-
ναντι πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν πλησιαζόντων
αὐτὸν ἐπιδεικνύμενος συμπεριφορὰν, ὁ κ. Γεώρ-
γιος Τσόλας ἠδυνήθη νὰ ἀπολαύσῃ ζωηρῶν, ζωη-
ροτάτων παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ συμπαθειῶν,
συμπαθειῶν ἅς δὲν ἠτύχησαν νὰ ἀπολαύσωσιν
ἄλλοι ἔχοντες πολὺ πλέον βαρῆχον αὐτοῦ ὄ-
νομα.

Τοῦτο μόνον προσθέτομεν καὶ δίδομεν τέρμα
εἰς τὴν βραχείαν ταύτην τοῦ διακεκριμένου
τούτου ὁμογενοῦς σκιαγραφίαν. Ὁ κ. Τσόλας
ἔσχε τὴν εὐγενῆ καὶ ἀξιέπαινον φροντίδα ὅπως
εἰς πάντα αὐτοῦ τὰ τέκνα παράσχῃ λίαν ἐπιμε-
μελημένην ἀγωγὴν, ἀγωγὴν ἐξασφαλίσασαν δι'
αὐτὰ λίαν ζηλευτὴν παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ

θέσιν. Ἡ σύζυγος δὲ τοῦ ἀξιολόγου τούτου ὁμο-
γενοῦς ἐστὶ γυνὴ λίαν εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ
ἥ ἐν τῶν κυριωτέρων διακριτικῶν ἐστὶν ἡ ἐξαι-
ρετικὴ αὐτῆς φιλομουσία.

Τοιοῦτος λοιπὸν ὁ ἐντιμος οὗτος μεγαλέμπο-
ρος ὅστις οὕτως ὑπέροχον παρὰ τῷ ἐμπορικῷ
τῆς ἡμετέρας μεγαλουπόλεως κόσμῳ κατέλαβε
θέσιν, τοιοῦτος ὁ ὑπὸ πάντων ἐκτιμώμενος καὶ
ἀγαπώμενος οὗτος οἰκογενειάρχης, τοιοῦτος τέ-
λος ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΛΑΣ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Μία καὶ μόνη καθ' ἅπασαν τὴν ὑψηλίαν ὑφ'
Ἑλλήνων τελεῖται πανήγυρις, μία καὶ μόνη ἀλ-
λὰ συνάμα περιβεβλημένη τὸν ἀναλλοίωτον ἐ-
κείνον χαρακτῆρα τῆς πολλαπλότητος· εἶναι ἐορ-
τὴ θρησκευτικὴ, εἶναι ἐκπαιδευτικὴ, εἶναι τέ-
λος Ἑλληνική.

Δὲν προτίθεμαι ἤδη νὰ μυσταγωγῆσω ἡμᾶς
εἰς τὴν αἰθέριον, οὕτως εἰπεῖν, διδασκαλίαν τῶν
τῆς οἰκουμένης διδασκάλων. Μόνη ἡ τοῦ θείου
αὐτῶν ὀνόματος ὑπόμνησις, μόνη ἡ ἐπὶ τῶν πρά-
ξεων αὐτῶν ἀπόβλεψις ἀρκεῖ ὅπως δεόντως ἐκ-
τιμήσαντες ταύτας ὡς πυξίδα σωτήριοι καὶ ἀ-
λάνθαστον μεταχειρισθῶμεν ἐν τῇ ἐπικινδύνῳ
ἐν πολλοῖς βιωτικῇ πελαγοδρομίᾳ ἡμῶν.

Αἱ ὑψηλαὶ θεωρίαι ἀνεφάρμοστοι μένουσαι οὐ-
δὲ ὅλως ὠφελούσιν. Εἶναι ὡς καπνοὶ πυρᾶς, οὔτι-
νες κατέχοντες τὰς ὑψηλὰς σφαῖρας ἐν τῷ ἄμα
φαίνονται διαλυόμενοι. Ἔχομεν μαρτυρίας ἐξ
αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Τὰ ἔθνη παρουσιάζονται εἰς
τὸ στάδιον τοῦ κόσμου, διανύουσι κατὰ τὸ μᾶλ-
λον ἢ ἥττον εὐρὺ τοῦ πολιτισμοῦ στάδιον, ἀκ-
μάζουσι παρακμάζουσι, ἐρχονται παρέρχονται.
Ἐκεῖνα μόνον τὰ ἔθνη ἀπαντῶμεν μακροβιώτε-
ρα καὶ ἐνδοξότερα ὅσα ἡ ἐμφρων καὶ συνετῆ δι-
οίκησις ἐχειραγώγησε τοὺς πολίτας διὰ πρακτι-
κῆς διακυβερνήσεως. Ἐν πάσῃ ἐπιχειρήσει ἀπο-
τυχία ἐκ τῶν προτέρων παρασκευάζεται, εἰάν δὲν
γινώμεθα ὀλιγώτερον ἰδανικοὶ καὶ περισσότερον
πρακτικοί. Αἱ χειμεριναὶ δοξασίαι εἶναι βροτο-
λέτορες καὶ ἀσύμφοροι εἰς τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν

ἥτις τὸ πᾶν ἐξετάζει καὶ οὐδὲν παραδέχεται εἰμὴ κατόπιν τετραγωνικῆς ἀποδείξεως.

Ἐγκαταλείψωμεν τὰς ὑψηλὰς σφαίρας, τὰς κατοικίας τῶν οὐρανίων καὶ κατέλθωμεν εἰς τὰ γῆινα· γενώμεθα πρακτικώτεροι, ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ ρητοῦ «Γνωθι σαυτόν». Ἀλλὰ τί λέγω; νὰ γνωρίσῃ τις ἑαυτόν; τίς ἀγνοεῖ ἑαυτόν; τίς δὲν ἔχει συνείδησιν τῶν ἐν αὐτῷ τελουμένων; Ἐν τούτοις ἀγνοεῖ, ναί, ἀγνοεῖ ἑαυτόν. Δέον νὰ γνωρίσωμεν ὅτι εἴμεθα μέλη τῆς ἀνθρωπότητος, μέλη τῆς πολιτείας, μέλη τῆς κοινωνίας. Νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἴμεθα χριστιανοί. Ἐπομένως καὶ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ παρεπόμενα τοῖς τίτλοις ἡμῶν τούτοις καθήκοντα. Ὀφείλομεν νὰ ρυθμίσωμεν τὰς πράξεις ἡμῶν ὡς πρὸς τὰ γενικώτερα ταῦτα κεφάλαια. Ἐν τούτῳ κυρίως συνίσταται τὸ ὄλον κράτος τοῦ «Γνωθι σαυτόν». Ὅλα τὰ ἔθνη ἐξ ἀρχαιοτέρων χρόνων ἠθέλησαν νὰ νομιμοποιήσωσι τὴν ἀποστολὴν των, καὶ οὕτω διήλθον διὰ τοιούτων ἢ τοιούτων σημείων πολιτισμοῦ. Ἐκεῖνα ὅμως ἐξῆλθον τοῦ σταδίου καλλιίνικα καὶ ἄρα τὰ τρέπαιον ὅσα κάλλιον ἀνεγνώρισαν τὴν ἐπὶ γῆς ἀποστολὴν αὐτῶν, ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κυριωτέρων στοιχείων τοῦ πολιτισμοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωταγωνιστεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Τοῦτο ἀνέπτυξε τὴν ποίησιν, καλλιτεχνίαν, τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας. Ἐθεώρησε πολὺ ὑψηλοτέραν τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἢ τὰ λοιπὰ τὰ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἱεροκρατίας τεθειμένα.

Ἀλλ' ὅποια ἦσαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως; Βεβσιώ; ἡ σπουδὴ ἦν περὶ πλείστου ἐποιεῖτο ἡ πολιτεία ὅπως παρασκευάσῃ πολίτας ἐκπαιδευομένους συμφῶνως τοῖς ὑπάρχουσι θεσμοῖς.

Ἴδου φυσικὸν στοιχεῖον πάσης πολιτείας, ἐφ' οὗ ἐφεδράζεται ἅπαντα ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ διάρκεια αὐτῆς· ἡ συμφῶνως τοῖς ὑπάρχουσι θεσμοῖς τῆς πολιτείας ἐκπαίδευσις τῶν πολιτῶν. Οὕτω ἐξηγούνται πολλὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καθ' ἃ φαίνεται τοῦτο ἀφιπτάμενον τῆς ἀτομικότητος αὐτοῦ. Δικαίως ἐγεννήθησαν Μιλτιάδαι, Θεμιστοκλεῖς καὶ Ἀριστείδαι καὶ Ἰδρύθη-

σαν τόσα περίβλεπτα τρόπαια Μαραθῶνος καὶ Σαλαμῖνος.

Μεγάλως τφόντι εἰς τὴν ὄλην τοῦ ἔθνους διάπλασιν καὶ τύχην συντελεῖ ἡ τοιαύτη ἢ τοιάδε διαπαιδαγώγησις καὶ ἐκπαίδευσις τῶν πολιτῶν· ἀλλὰ αἱ λέξεις αὗται κατήντησαν κοιναί, καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς σημαίνουσι τὴν ἀνάπτυξιν καὶ καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος διὰ τῶν φώτων τῆς παιδείας. Ἀλλ' ἐπικαλεσθῶμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ τῆς ἀρχαιότητος φιλοσόφου Πλάτωνος λέγοντος «πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη τῆς δικαιοσύνης ἄλλης ἀρετῆς πονηρία, οὐ φαίνεται». Τοῦτο γνωρίζοντες οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐπεδίωκον τὴν κατ' εὐσέβειαν παιδευσιν. Μαρτυροῦσι δέ μοι τῷ λόγῳ τὰ ἀθάνατα κειμήλια, τὰ ἐξαισια συγγράμματα τῶν πολυῖστόρων πατέρων ἡμῶν δι' ὧν ὡς ἐκ πολυπίδακος κρουνοῦ ἀρδεύεται καὶ κατακλύζεται ἅπαντα ἡ ὑφήλιος. Εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὀφείλει ἡ Εὐρώπη τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸ εὐρὺ κλέος, ὧν εἴμεθα αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι. Ἀφαιρέσωμεν ἐκ τῆς Εὐρώπης τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, καὶ ἰδοὺ γυμνὸν μένει τὸ δένδρον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ρίζης σαλευόμενον. Ζηλωτὴ ἐστὶν ἡ ἐνδοιατριβὴ αὐτῆς εἰς τὰς ἀθανάτους συγγραφὰς τῶν προγόνων· ἀλλὰ πρὸς ταύτην ἐχειραγωγῆθησαν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παραγωγούς.

Δυστυχῶς διεκόπη τὸ νῆμα τὸ συνδέον τὸν ἀρχαῖον Ἕλληνα μὲ τὸν νέον. Διέκοψαν τοῦτο αἱ ἐπελθούσαι διάφοροι περιστάσεις καὶ ὁ ἐπὶ 4 αἰῶνας ἐπιβληθεὶς ἡμῖν δουλικὸς ζυγός, ὅστις εἰς τινὰ μέρη συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπίλυσιν καὶ αὐτῆς τῆς καθ' Ἑλληνα φωνῆς «Νύξ ὀλοή τέτατο» κατὰ θεῖον ὑμνωδόν, τῇ δειλαίᾳ ἡμῶν πατρίδι, καὶ τὸ ἡδουφωνὲς ὄνομα Ἕλληνα ἤκουε παρωδούμενον τὸ τῆς χρησιμοδοῦ:

Οὐκέτι Φοῖβος Ἀπόλλων ἔχει καλύβαν.

Ἀλλὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα ἀνεπιστρεπτὴ παρῆλθον. Τὸν τῆς πατρίδος αἰθαλόεντα οὐρανὸν διεδέχθη οὐρανὸς μαρμαρόεις. Τὰ πάντα ἔλαβον νέαν τροπὴν, διότι κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα ἀνύξ ἦν πάντα ἐκεῖνα καὶ ὄναρ, καὶ ἡμέρας γενομένης ἡφρανίσθη· σκιά ἦν καὶ παρέδραμε, πομφόλυγες καὶ διερράγησον » Ὡς φωταυγεῖς ἐστῆαι

παρουσιάζονται αἱ Σχολαί, καὶ ὡς πολυρρύακες ποταμοὶ ἀρδεύουσι τὴν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς ἀνομβρίαν διατελοῦσαν δύσμορφον πατρίδα, καὶ φωναὶ χαρᾶς κραυγάζουσαι διαρρύγνηται.

Ἐρράγη ἐν γῆ ἐρήμῳ ὕδωρ καὶ φάραξ ἐν γῆ διψώσῃ· οἱ διψῶντες λοιπὸν πορεύεσθαι ἐφ' ὕδωρ. Ἡ ἡδυφωνὴς Ἑλληνὶς φωνὴ ἔρρεεν ἂν ἠσθανόμεθα τὴν καταγωγὴν ἡμῶν καὶ τὴν πορείαν ἀναφορικῶς πρὸς ταύτην προσεπαθούμεν νὰ ρυθμίσωμεν. Ἄλλ' ὡς εἶπον προλαθόντως ἡ ἐποχὴ τῆς δουλείας διέκοψε τὸ νῆμα τὸ τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνα μὲ τὸν νέον συνδέον. Ἐπελάθητο ὁ νέος Ἕλληνας τῆς καταγωγῆς του καὶ τὰ προόντα τῶν προγόνων νόθα ἀπεκάλει μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ ἐλάχιστος οὗτος ἔτυχε προγόνων τοιαῦτα ὑπερφυᾶ ἔργα παραγαγόντων. Ὅσον βαρῆκος ἔκρουσεν ὁ κῶδων τῆς καταπτώσεως τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους καὶ τῆς κηδείας τῆς Ἑλληνικῆς αὐτονομίας δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, τόσον λυσιτελεῖς διὰ τοὺς Εὐρωπαίους. Ἡ Εὐρώπη ἠγνῶσει τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ εἰς τὰ σπάργανα ἐτι εὐρίσκειτο τοῦ ἰδιοφυοῦς αὐτῆς πολιτισμοῦ. Ἄλλὰ διὰ τῆς εἰς τὴν Δύσιν μεταβάσεως Ἑλλήνων λογίων παρέλαβον καὶ ἐξέμαθον αὐτὸν ἔχοντες διδασκάλους τοὺς κληρονόμους τοῦ πατρώου θησαυροῦ· ἔκτοτε γιγαντιαίως χωροῦσι πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ ἀπομαθητὰς διδάσκαλοι γενόμενοι διδάσκουσι τοὺς κεινηνότητας ἡμᾶς καὶ τὰ πάντα παρ' αὐτῶν ἀπεκδεχομένους Ἕλληνας.

(ἀκολουθεῖ)

ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ ΡΩΣΣΟΙ

Ἡ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ

(Ἴδε Τεῦχος Κ'. σελ. 646)

Ἡ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως πλατεῖα τοῦ Σανόϊ, (ἀγορὰ λαχάνων) εἶναι μία τῶν πολυπληθεστέρων. Πλήθει ὑποστέγων ἀγοριῶν, μικρῶν ξενοδοχείων, καπηλείων καὶ ἐργαστηρίων διαφόρων, τὰ ὅποια προκαλοῦν κίνησιν διηνεκῆ. Οἱ μουζικοὶ (οἱ χωρικοὶ) εἶναι ἐνταῦθα παμπληθεῖς. Καὶ

δὴ κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1834, τοῦ ἔτους δηλ. τῆς πολωνικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ χολέρα ἐμάστιζε σκληρῶς τὴν Πετρούπολιν, καὶ ὁ λαὸς, ἀποδεκατιζόμενος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς ταύτης τῆς ἀδιοράτου, ἦς τὴν αἰτίαν ἠγνῶσει, ἀποθαρρυνθεὶς, καὶ περιπεσὼν εἰς ἀπόγνωσιν, ἤρχισεν, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, νὰ ὑποπτεύῃ δηλητηρίασιν. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν οἱ γερμανοὶ ἰατροὶ, κατόπιν δὲ οἱ πολωνοὶ ἠτιάθησαν. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἐρεθισμὸς ἀπέπτυσε πάντα χαλινόν. Συναθροισθέντες λοιπὸν ἐπὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος πλατείας, ὁ λαὸς ὠπλίσθη τὸν πέλεκυν, τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄπλον, τὸ ὁποῖον ὁ χωρικός ρῶστος ἀείποτε εὐρίσκει κρεμάμενον ἐπὶ τῆς ζώνης αὐτοῦ. Κραυγαὶ θανάτου ἐπληξάν τοὺς ἀέρας, καὶ ὁ φόβος διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν.

Ὁ αὐτοκράτωρ μαθάνει τὸν ἀναθρασμὸν τοῦτον, ἐπιβαίνει ὀχλήματός τινος καὶ ὡς κεραυνὸς ἐξικνεῖται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στασιώδους ὄχλου. Καταβάς δὲ ἀμέσως τοῦ ὀχλήματος, πηδᾷ ἐπὶ κλίμακος ἐκκλησίας τινός, καὶ ἐκεῖθεν ὑπερέχων διὰ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος τοῦ κυματοῦντος λαοῦ :

— Αἱ ! κραυγάζει μὲ φωνὴν τρέμουσαν ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, δὲν εἴσθε λοιπὸν πλέον τὰ τέκνα τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἀγίας Ῥωσσίας; . . . Πῶς! ἐπανίστασθε κατὰ τοῦ Θεοῦ! . . . Ἐπανεέλθετε εἰς ἑαυτοὺς, ἀδελφοί! Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατάσων ἡμᾶς· προσπέσωμεν καὶ δεηθῶμεν αὐτοῦ μετὰ συντριβῆς ἴν' ἀποστρέψῃ τὴν ἐπισκῆψασαν κατὰ τῆς πατρίδος μας συμφορὰν.

Καὶ τῷ λόγῳ τὰ ἔργα συνάπτων, ὁ αὐτοκράτωρ ἐκλινε γόνυ, καὶ ἅμα μιμούμενος τὸ παράδειγμα του, ἅπας ὁ λαὸς προσέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπανερχόμεθα.

Ἡ πλατεῖα τῆς Γερουσίας συνέχεται τῇ τοῦ Ναυαρχείου, ἧς παράρτημα πραγματικῶς εἶναι. Ἀκολουθήσωμεν τὸ ἀνθηρὸν προτείχισμα καὶ τὴν πρασινίζουσιν τῶν φιλυρῶν ζώνην τὴν περικυκλῶσαν τὰς οἰκίας τῶν ναυτικῶν· καὶ, ἀφέντες πρὸς τὰ δεξιὰ ἡμῶν τὸν περικαλλῆ τοῦ Ἁγίου Ἰσαὰκ ναὸν μὲ τὸν γιγάντιον αὐτοῦ θόλον, τὰ κωδωνοστάσια αὐτοῦ τὰ ἐπίχρυστα, τὰ τέσσαρα αὐτοῦ

ὄρειχάλκινα πατώματα καὶ τὰς πορφυρὰς στήλας, χωρήσωμεν πρὸς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων συνεχομένην μετὰ τῆς πλατείας τοῦ ναυαρχείου. Εἴμεθα ἀπέναντι τῆς Ἀλεξανδρείου στήλης, μονολίθου γιγαντιαίου, τὸν ὅποιον ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων Μοντφρανδὸς ἀπέκοψε τῶν γρανιτωδῶν λατομείων τῆς Φιλλανδίας, καὶ τὸν ὅποιον ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος καθιέρωσεν εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ 1ου. Βλέπων τις τὴν ὑπερμεγέθη ταύτην ἐκ γρανίτου καὶ ὄρειχάλκου στήλην ὑψουμένην ἀπέναντι τῆς κατοικίας τῶν καισάρων, θὰ τὴν ἐξελάμβανεν, ὡς κολοσσαῖον μνημεῖον τῆς ἐποχῆς τῶν τιτάνων. Ἄπαντα τὰ ρωσικὰ μνημεῖα ἔχουσιν ἀναλογίας γιγαντιαίας.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐνεκαινίσθη τὸν αὐγούστον τοῦ 1834 ἔτους, ἐπὶ παρουσίᾳ ἑκατῶν χιλιάδων στρατιωτῶν, ἐν οἷς εἶχον προσκληθῆ ὅλοι οἱ ἀπόμαχοι τῶν 1812, 1813 καὶ 1814.

Ἦν λαμπρὰ καὶ χαρμόσυνος διὰ τοὺς Ρώσους ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς ἐπισήμου ταύτης ἐγκαινιάσεως, ἡμέρα ὅμως θλιβερωτάτη διὰ τοὺς Γάλλους, οὐδὲ ἡ τύχη εἶχεν ὠθήσει πρὸς τὴν ἀπομεμαχρυσμένην ταύτην γῆν, διότι ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν τὰς συμφορὰς τῆς πατρίδος των. Εἶναι ἐνθύμησις βαρύνουσα ἀείποτε τὸ στήθος αὐτῶν, ἀλλὰ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπέναντι τῆς πρὸς τιμὴν τοῦ νικητοῦ ταύτης ἑορτῆς, κατεπνίγεται.

Καὶ ὅμως, ἂς τὸ εἴπωμεν ἐλευθέρως, πολὺ ἀπέχουσιν οἱ Ῥῶσοι εἰς τὸ ν' ἀλαζονεύωνται διὰ τὸν θρίαμβον ἐκεῖνον, καὶ ὁ ἠττηθεὶς μέγας στρατηγὸς δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ᾔηται δι' αὐτοὺς τὸ ἀντικείμενον εὐλικρινοῦς θαυμασμοῦ. Ἡ εἰκὼν τοῦ Ναπολέοντος κοσμεῖ τὰς οἰκίας των πανταχοῦ τὴν ἀπαντὰ τις, καὶ εἰς τοὺς πολυτελεστέρους τῶν μεγιστάνων οἴκους, καὶ εἰς τὰς πενιχροτέρας καλύβας τῶν χωρικῶν (ἰσθας). Δὲν ὑπάρχει παιδίον τῶν ρωσικῶν χωρίων, εἰς τὸ ὅποιον τὸ ὄνομα τοῦ Ναπολέοντος νὰ μὴν ᾔηται οἰκεῖον Ἡ ἐνθύμησις τῶν Γάλλων τοῦ 1812 διέμεινεν ἄνευ πικρίας εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐξόχου τούτου λαοῦ.

— Τί σημαίνει εἰς τὸ γαλλικὸν ἡ λέξις *Camerad*; μᾶς ἠρώτησέ ποτε μικρέμπορος τις τείου,

τὸν ὅποιον ἔτυχε νὰ ἔχωμεν συνοδοιπόρον κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Μόσχας.

— Θέλεις νὰ εἴπῃς *Camarade* ἀναμφιβόλως;

— Μάλιστα, κύριε, *Camerad*, ἀπεκρίθη προσπαθῶν νὰ μιμηθῆ τὴν προφορὰν.

Ἐκαστος ἐννοεῖ πόσον ἀφελῆς μᾶς ἐφάνη ἡ ἐρώτησίς του.

— Διατί κάμνεις αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν;

— Διότι, κατὰ τὰ 1812, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου Γάλλοι στρατιῶται μὲ ἐλάμβανον εἰς τὰ γόνατά των (ἦμην τότε μικρὸν παιδίον) καλοῦντές με νέον των σύντροφον (*Camarade*).

— Καὶ τί ἐνθύμησιν διετήρησες διὰ τοὺς Γάλλους ἐκεῖνους; Οἱ γονεῖς σου εἶχόν τι νὰ παραπονεθοῦν ἀπὸ αὐτούς.

— ὦ! ὄχι, κύριε, ἦσαν καλοὶ σύντροφοι (*debrilioudi*, καλοὶ ἄνθρωποι)· δὲν μᾶς ἔκαμαν τίποτε κακόν· ἀπ' ἐναντίας.

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις μᾶς ἐφάνη ἀπλοϊκὴ. Τὰ χειμεριὰ ἀνάκτορα συνήθως κατοικία τῶν ἡγεμόνων τῆς Ῥωσσίας, χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 1754. Οὐδὲν εἶναι καινὸν ἐν Πετροπόλει. Τὸ πενικαλὲς τοῦτο παλάτιον ἐκτίσθη κατὰ διαταγὴν τῆς αὐτοκρατορίσεως Ἐλισάβετ καὶ ὑπὸ τὴν διεθυσιν τοῦ κόμητος Ῥαστελλίου, ἐνὸς τῶν ἐμπειροτέρων ἰταλῶν ἀρχιτεκτόνων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐπεραιώθη δὲ κατὰ τὸ 1762. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο σχηματίζει ὑπερμέγεθος παραλληλόγραμμον, ἔχον 65 πῆχειν μῆκος ἐπὶ 50 πλάτους. Παρεκτείνεται ἐπὶ τοῦ Νέβα ποταμοῦ καὶ ἀντιμετωπίζει τὸ φρούριον, τὸ ὅποιον ὑφούται ἐπὶ τῆς ἀντικειμένης ὄχθης, σοβαρὸν καὶ σιωπηλὸν ἀπέναντι τῆς ζώσης καὶ λαμπρᾶς πόλεως.

Ὁ πρῶτος ὄροφος τοῦ χειμερινοῦ παλατίου εἶναι καθιερωμένος εἰς τὰς τελετὰς τῆς αὐλῆς, τὰς ἑορτὰς, τοὺς χορούς. Φθάνει τις εἰς αὐτὸ διὰ πλατείας μαρμαρίνης κλίμακος, προωρισμένης διὰ τοὺς πρέσβεις καὶ τοὺς τιτλοφόρους τῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τὰς ἡμέρας μεγάλης ὑποδοχῆς. Ἄλλ' ἐπίσης διὰ τῆς κλίμακος ταύτης πάντοτε καὶ ὁ λαὸς ὑποδέχεται ὅπως παρευρεθῆ τὴν 1 Ἰανουαρίου εἰς τὴν ἐφεσπερίδα τὴν ὁποίαν τῷ δίδει ὁ αὐτοκράτωρ, διότι ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ὁ ἀρχηγ-

γός, ὁ πατριάρχης τῆς μεγάλης ρωσικῆς οἰκογενείας, καὶ πολὺ φυσικὸν εἶναι τὸ νὰ δέχεται τὰ τέκνα του εἰς τὸν οἶκον του ἅπαξ τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους.

Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν τῆς 1 Ἰαννουαρίου, τὸ παλάτιον ἀκτινοβολεῖ δι' ὅλης τῆς λάμπειώς του, κοσμεῖται δι' ὄλων τῶν θαυμασίων του, πληροῦται δι' ὄλων τῶν ἁρμονιῶν του, καὶ μετ' ὀλίγον εὐγενεῖς μετ' ἀστῶν, χειρώνακτες μετ' ἐμπόρων, στρατιῶται μετὰ χωρικῶν πλημμυροῦν ὁμοθυμαδὸν τὰ ἀνάκτορα. Ὁ λαὸς ἅπας προσκαλεῖται, καὶ ὁ λαὸς ἅπας φιλοσιμεῖται νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἐλλείπει εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Ἐπέκεινα τῶν ἐξήκοντα χιλιάδων ἀτόμων διεισδύουσι κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν κατοικίαν, ὅπου ὁ ἡγεμὼν, ἐν μεγάλῃ στολῇ, συνοδευόμενος ὑφ' ὅλης τῆς αὐλῆς ἐν ἐπισήμῳ στολῇ καὶ αὐτῆς, διασχίζει τὰ πολυπληθῆ κύματα τοῦ περιέργου τούτου καὶ προσφιλοῦς ὁμίλου. Σταματᾷ ἔμπροσθεν τῶν συστάσεων τὰς ὁποίας σχηματίζουν, καὶ συνδιαλέγεται μὲ τοὺς ταπεινοτέρους τοῦ ὄχλου, οἵτινες ἀποκρίνονται αὐτῷ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν. Ἐννοεῖ καλῶς ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὅτι εἰς αὐτὸν συγκεντροῦται ἅπαντα ἡ ἰσχύς τοῦ λαοῦ τούτου, οὗ εἶναι ὁ κραταῖος κηδεμῶν.

Ἄν ἐξαιρέσῃ τις τετριμμένα, ἐσχισμένα τινὰ τρίχαπτα, ἴσως δὲ καὶ τινὰς διφθέρας, οὐδέποτε, εἰς τὸν χορὸν τῆς 1 Ἰαννουαρίου, οὐδεμίαν ἐπισυμβαίνει ἀταξία, καὶ τι πλεον τῶν δέκα ἢ δώδεκα χιλιάδων ἀτόμων συσσωρεύονται συγχρόνως, ὁ δὲ ἀριθμὸς οὗτος ἀνανεοῦται σχεδὸν κατὰ πᾶσαν τῆς νυκτὸς ὥραν. (ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Παρά τοῦ ἀξιότιμου κ. Περικλέους Πελώνη ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ «Γραφικῷ Κόσμῳ» τὸ ἐπόμενον καλλιπεπὸς ποίημα ὁπερ εὐχαρίστως καταχωροῦμεν ἐν ταῖς στήλαις τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, εὐελπιστοῦντες ὅτι ὁ κ. Πελλώνης θέλει τιμῆσαι τὸν «Γραφικὸν Κόσμον» διὰ τῆς ἀποστολῆς καὶ ἐτέρων προϊόντων τῆς

ποιητικῆς μούσης του. Ὁ κ. Πελώνης εἶναι γνωστός εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς κόσμον καὶ ὡς ποιητῆς τῶν «Χαμολουλούδων», τῆς τερπνοτάτης ἐκείνης ποιητικῆς συλλογῆς.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ (*)

Ρόδα καὶ κρίνα τῆς αὐγῆς
λουλούδια μυρωμένα
Μὲ τὰ θερμά μου δάκρυα
σᾶς ἔχω ποτισμένα.

Ὅταν γιὰ κόρη ἄπιστη
ἔσυναζα λουλούδια
Καὶ ἀπὸ πόνου τῆς καρδιάς
τῆς ἔφαλλα τραγουδία,

Σεῖς μὲ παρηγορούσατε
μὲ τὴν γλυκεῖαν πνοή σας
Καὶ ἔλεγα τὸν βίον μου,
νὰ ἀπερνῶ μαζύ σας.

Ἄλλ' ἦταν ἡ παρηγοργιὰ
ἀγέρη μυρωμένο
Καὶ διάβηκε καὶ μ' ἄφησε
σὰν πρῶτα μαραμένο.

Ἦρθε σκληρὸ φθινόπωρο
κ' ἔρράγισ' ἡ καρδιά μου.
Εἶδα τὰ φύλλα σας ξερά
νὰ πέφτουνε σιμά μου.

Εἶδα στῆς γῆς τὴν ἐρημιὰ
τὴν ἐρημη ζωή μου
Ἡ κόρη ποῦ ἠγάπησα
δὲν ἔγινε δική μου.

Ὡς ν' ἄρθῃ ἄλλη ἀνοιξί
νὰ δῶσ' ἡ γῆ χορτάρη
Πόσαις καρδίαῖς ὁ ἄδικος
ὁ χάρος δὲ θὰ πάρῃ.

(*) Ἐτονίσθη παρὰ τῆς ἀξιότιμου κυρίας Σουλζάνης Νεράντζη Κλάδου.

Μωρός εκείνος ποῦ θαρρεῖ
τὸν κόσμον νὰ κερδίσῃ
"Ὅσον κι' ἂν λάμψῃ κι' ἂν χαρῇ
σὺν ἄστρο θεὸ νὰ σβύσῃ,

Λεβέντης ἤμουνα κ' ἐγὼ
στὰ εἰκοσί μου χρόνια
Δὲν πίστευα πῶς ὁ βοργιάς
θὰ κατεβάσῃ χιόνια.

Μαράθηκ' ἡ καρδιά μου
δὲν ψάλλω πιά τραγούδια
Μ' ἂν ἀποθάνω ρίξετε
στὸν τάφον μου λουλούδια.

Περικλῆς Πελώνης.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΟΠΤΡΟΥ.

(ἐν χορῶ).

Ἔψω τὸ βλέμμα κάτοπτρον
ἐνώπιόν μου εἶδον,
εἰκόνα ἔρωτος, δι' οὗ
ἀπατηλῶν ἐλπίδων
τὰς ἀνταυγείας βλέπομεν
ἀντιπαρερχομένας
κ' ἐν τῇ γεννήσει των αὐτῇ
ἀμέσως σβεννυμένας.

Λίπνης μορφή τις Ἰλαρὰ,
ἐπίχαρις, γλυκεῖα,
ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῷ λαμπρῷ
κατόπτρῳ εἰκονίσθη,
ἐφέρετο εἰς τὰ πτερὰ
στροβίλου καὶ ταχεῖα,
ἐν βλέμμα μόλις μ' ἔρριψεν,
ἀμέσως ἠφανίσθη.

Ἄλλ' ἔστω καὶ εἰς κάτοπτρον
συνάντησις βλεμμάτων
γοργή, ἀλλὰ διάπυρος,
δὲν εἶνε, ὄχι, πλάνη·
αἰσθάνομαι πυκνοὺς παλμοὺς
μυχίων αἰσθημάτων·
δὲν ἔπεσεν ὁ κεραυνός,
ἀμ' ἀστραπὴ ἐφάνη;

Καὶ πόλιν ἄς τὴν ἔβλεπα,
ὅπως καὶ πρὶν τὴν εἶδον!
ὕψω τὸ βλέμμα, τὴν μορφήν
ἐμοῦ προσβλέπω μόνον.

Ἄ! πόσον εἶμαι ἄσχημος!
ἀνάξιος ἐλπίδων.
Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν βυθὸν
ἄς κρύψω νέον πόνον.

Ἰω. Καμπούρογλου.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

—ο—ο—ο—

Ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τῆς ἀγορᾶς οὐδὲν παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τε τὴν οἰκονομικὴν καχεξίαν καὶ τὴν ὅλως ἀκατάλληλον δι' ἐργασίας ὥραν τοῦ ἔτους. Πράγματι, ἐν πλήρει δεκεμβρίῳ δὲν δύναται τις νὰ περιμένη ἔκτακτόν τινα κίνησιν τοῦ ἐμπορίου, οὔτε βελτίωσιν τιμῶν ἐν οἰφδῆποτε ἐμπορεύματι, ἐνόσφ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις εἶναι ἀθλίαι, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐδικαιούτο τις νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἐκ τῶν ξένων ἀγορῶν, ἐνθα τὰ χρήματα ἀφθονοῦσιν, ἡδύνατο νὰ ῥοθῇ ὤθησις τις τοῦλάχιστον εἰς τὰ προϊόντα τῆς ἡμετέρας χώρας. Δυστυχῶς τὰ πάντα εἶναι νεκρά, διότι ἡμεῖς μὲν κατατροχόμεθα ὑπὸ τῆς ὀσημέραι αὐξούσης ἀναργυρίας καὶ δυσπιστίας, ἡ δὲ Εὐρώπη, ὡσεὶ συμπάσχουσα εἰς τὰ δεινά μας, ὑφίσταται τὴν αὐτὴν μὲ ἡμᾶς καχεξίαν εἴτε ἐκ πολιτικῶν λόγων εἴτε ἐξ ἄλλων. οὐς δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξετάσωμεν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἐμπορικὴ κατάστασις τῆς ἀγορᾶς πολὺ μακρὰν εἶναι τοῦ νὰ ᾔναι ἀνθηρὰ, καὶ ὅλαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας πάσχουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΑ.

Συνήθως κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ὥραν τοῦ ἔτους ἡ παρακαταθήκη τῶν σιτηρῶν ἔβαινε εἰς ἐλάττωσιν οὐχὶ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς σημαντικωτέραις ἀγοραῖς τῆς Εὐρώπης, τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως, τὸ δὲ ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως νέων ἀφίξεων. Ἐφέτος ὁμως αἱ ἐλπίδες τῶν κατόχων περὶ ἐπαισθητοῦς ἀνατιμήσεως διεψεύσθησαν μέχρι τοῦδε, διότι ὡς ἐκ τῆς ἀφθόνου συγκομιδῆς τῆς Ἀμερικῆς ἡ μὲν Εὐρώπη εἶναι ἀρκούντως καὶ τακτικῶς ἐφωδιασμένη, ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐκ τῆς ἀζητησίας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἐξακολουθησάσης καλοκαιρίας, ἡ

μὲν παρακαταθήκη οὐδόλως ἐλαττοῦται, ἐνισχυομένη ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων ἀφίξεων, αἱ δὲ τιμαὶ ἀδυνατοῦσι νὰ προοδεύσωσιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τάσιν τινὰ εἰς ὀπισθοδρόμησιν δεικνύουσιν. Ἐχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος διαθέσιμα τὰ ἑξῆς ποσά:

Σῖτοι σκληροὶ	κοιλὰ	10,000	ἄνευ	ζητήσεως.
»	Γίρκας	»	41,000	ὄμ.
»	ἀπαλοὶ	»	220,000	
»	ἀραβοσίτου	»	10,000	
»	κριθῆς	»	30,000	

Τιμαὶ αἱ ἐπόμεναι: Σκληροὶ 58]60 γρ. 28—30. Γίρκας 57]59 γρ. 27—30. Ἀπαλοὶ Βάρνης 57]58 γρ. 25—27. Δουνάβειος 57]60 γρ. 26—30. Αἱ τιμαὶ τοῦ μὲν ἀραβοσίτου εἰσὶν ὀνομαστικαὶ 15—15 1]2, τῆς δὲ κριθῆς περιστρέφονται μεταξὺ 12 1]2 καὶ 13 κατὰ τὴν ποιότητα.

ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ.

Τὰ κυριώτερα εἶδη, τὰ ἄξια μνείας, ὡς ἐκ τῆς τακτικῆς ζητήσεως καὶ κινήσεως των εἶναι οἱ καφρέδες, αἱ ζακχάρεις καὶ τὰ πετρέλαια. Καὶ οἱ μὲν καφρέδες τιμῶνται ἀπὸ 8 μέχρι 10 λιρῶν μὲ πωλήσεις καθημερινὰς 80—100 σκακῶν, αἱ δὲ ζακχάρεις ἀπὸ 195 μέχρι 200 γρ. μετὰ ἐβδομαδιαίων πωλήσεων 500 περίπου τάκων, τὰ δὲ πετρέλαια σταθερὰ περὶ τὰ 56—57 μετὰ πωλήσεων 7500—8000 κιβωτίων καθ' ἐβδομάδα. Ἡ παρακαταθήκη εἶναι μικρὰ, ἀλλ' αἱ ἀφίξεις τακτικαί, καὶ τὸ περιμενόμενον πρᾶγμα ἀρκεῖ ὅπως διατηρήσῃ τὰς σημερινὰς τιμὰς ἄνευ πιθανότητος πρὸς ὑψωσιν ἐπαισθητῆν.

Τὰ μέταλλα καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη εἰσαγωγῆς, ὡς καὶ τὰ ὑφάσματα εἰς ἐκπεσμόν.

ΕΞΑΓΩΓΗ.

Τὰ ἀφίονια μόνον ἔδειξαν κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας σημεῖα βελτιώσεως τῶν τιμῶν, πωληθέντων τῶν μὲν Βαλουκ-κασέρ μέχρι 325, τῶν δὲ Μαλατίας μεταξὺ 285 καὶ 290. Ἡ δὲ ἀγορὰ εἶναι εἰς στασιμότητα.

Τὰ μαλλία Κασσάππαση πρώτης ποιότητος ἐζητήθησαν ἐπίσης καὶ ἐπληρώθησαν μέχρι γροσίων 9 1]2, συνεπεία τῆς ἐλλείψεως παρα-

καταθήκης. Ἐσχάτως ὁμως ἔγειναν πράξεις μέχρι 9 γρ.

Τὰ τιφτίκια δὲν ἐκινήθησαν εἰς Λονδῖνον, καὶ ἔνεκα τῆς πανταχόσε ἀφθόνου παρακαταθήκης των, αἱ τιμαὶ ἔκλινον περὶ τὰ γρ. 23—26 κατ' ἄξίαν.

Τὰ λοιπὰ εἶδη δευτερεύουσιν κέκτῃνται σημασίαν, ἀλλ' οὔτε ἐπαισθητὴ εἶναι ἡ μεταβολὴ τῆς θέσεώς των. Περὶ τούτων θὰ διαλάβωμεν ἐν προσεχεῖ δελτίῳ, καὶ εὐχόμεθα μετὰ τὰς ἐορτὰς ν' ἀναζωογονηθῇ γενικῶς ἡ ἀγορὰ, ὡς ἐλπίζεται.

Μ. Μκράσογλους.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ.

Κύριός τις ἐδιηγείτο ἐνώπιον τοῦ Νοδιέ ψευδῆ ἱστορίαν ἦν μόνον ἀνόητος ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ. Ὁ Νοδιέ ἐφαίνετο ἀκούων μὲ πολλὴν ἐμπιστοσύνην. Μετὰ τὸ πέρας τῆς διηγήσεως ὁ Νοδιέ λάμβάνει τὸν λόγον ὡς ἑξῆς:

« ὦ! ὅτι μᾶς ἐδιηγήθητε οὐδόλως μὲ ἐκπλήσει, διότι εἰς ἐμὲ, ὅστις σᾶς ὀμιλῶ, συνέβη τὸ ἀκόλουθον ἐπίσης φοβερόν Ἐταξίδευσον μόνος καὶ πεζός, ὅτε ἐκ τοῦ βάθους ἀγρίας τινὸς φάραγγος, ὀρμῶσι πέντε κακοῦργοι, κύριέ μου! ἀκόμη τοὺς βλέπω ὑψηλοὶ ὡς κυπάρισσοι! Καὶ τί πρόσωπα! ὁ διάβολος αὐτὸς ἠθέλε φρικιάσει εἰς τὴν θέαν των! Μοὶ κλείουσι τὴν δίοδον καὶ κράζουσι μὲ φωνὴν ὡσεὶ ἐκ τοῦ ἄδου ἐρχομένην· τὸ που γγίον ἦ τὴν ζωὴν! Ἄλλ' ἐγὼ, χωρὶς νὰ τὰ χάσω, ὑποχωρῶ ἐν βῆμα καὶ σύρων ἀπὸ τῶν θυλακίων μου δύο πιστόλια πυροβολῶ... δύο τῶν ληστῶν δάκνουσι τὴν κόριν· τρίτος τις προχωρεῖ, τοῦ σχίζω τὸ κρανίον εἰς δύο μὲ ἐν κτύπημα τοῦ κοντακίου· τοῦ τετάρτου τέλος διασπῶ τὸ στῆθος μὲ τὸν σίδηρον τοῦ πιστολίου μου».

Ὁ καλὸς Νοδιέ ἴσταται ἐκθαμβος ἐνώπιον τῆς ψευδοῦς του ταύτης σφαγῆς· διότι ὁ φόνος, ἂν καὶ μόνον μὲ λόγους, τῷ ἐφαίνετο ἐγκλημα.

« Δὲν μᾶς εἶπατε τί ἔγινεν ὁ πέμπτος, ἠρώτησεν ἐμπαικτικῶς, ὁ πρῶτος διηγηθεῖς.

— Ἄ! ὁ πέμπτος;... ἀποκρίνεται ὁ Νοδιέ, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔ! λοιπὸν ὁ πέμπτος... μὲ ἐφόνευσεν».